ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

της 24ης Μαΐου 2023 *

«Ανταγωνισμός – Αγορά δεδομένων – Διοικητική διαδικασία – Άρθρο 18, παράγραφος 3, και άρθρο 24, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 – Αίτηση παροχής πληροφοριών – Εικονική αίθουσα δεδομένων – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Ασφάλεια δικαίου – Δικαιώματα άμυνας – Αναγκαιότητα των ζητούμενων πληροφοριών – Κατάχρηση εξουσίας – Δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής – Αναλογικότητα – Αρχή της χρηστής διοικήσεως – Επαγγελματικό απόρρητο»

Στην υπόθεση T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, πρώην Facebook Ireland Ltd, με έδρα το Δουβλίνο (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενη από τους D. Jowell, KC, D. Bailey, barrister, J. Aitken και D. Das, καθώς και από την S. Malhi και τους R. Haria, M. Quayle, solicitors, και από τον T. Oeyen, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους G. Conte και C. Urraca Caviedes και από την C. Sjödin,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από την S. Costanzo,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, D. Spielmann (εισηγητή), R. Mastroianni, M. Brkan και I. Gâlea, δικαστές,

γραμματέας: I. Kurme, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 1ης Ιουνίου 2022,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Meta Platforms Ireland Ltd, πρώην Facebook Ireland Ltd, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C(2020) 3011 final της Επιτροπής, της 4ης Μαΐου 2020, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 3, και του άρθρου 24, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου (υπόθεση AT.40628 – Σχετικές με δεδομένα πρακτικές της Facebook) (στο εξής: αρχική απόφαση), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2020) 9231 final της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2020 (στο εξής: τροποποιητική απόφαση) (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενη απόφαση).

I. Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 13 Μαρτίου 2019, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα αίτηση παροχής πληροφοριών με απόφαση δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Η εν λόγω αίτηση παροχής πληροφοριών περιλάμβανε περισσότερες από 100 αυτοτελείς ερωτήσεις, σχετικές με διάφορες πτυχές των δραστηριοτήτων και της προσφοράς προϊόντων της προσφεύγουσας.

3 Η προσφεύγουσα απάντησε στην εν λόγω αίτηση παροχής πληροφοριών σε τρία στάδια, ήτοι στις 23 Απριλίου, στις 21 Μαΐου και στις 18 Ιουνίου 2019. Τα προσκομισθέντα έγγραφα εντοπίστηκαν βάσει μιας αρχικής αναζήτησης που πραγματοποιήθηκε με τη χρήση όρων αναζήτησης τους οποίους επέλεξε η προσφεύγουσα και ενός ελέγχου συνάφειας που διενεργήθηκε από εξωτερικούς δικηγόρους της οι οποίοι διαθέτουν άδεια ασκήσεως επαγγέλματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

4 Στις 30 Αυγούστου 2019 η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα αίτηση παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003. Η αίτηση παροχής πληροφοριών περιλάμβανε 83 αυτοτελείς ερωτήσεις σχετικές με τη Facebook Marketplace, τα κοινωνικά δίκτυα και τους παρόχους διαδικτυακών αγγελιών.

5 Η προσφεύγουσα απάντησε στην εν λόγω αίτηση παροχής πληροφοριών σε τρία στάδια, ήτοι στις 30 Σεπτεμβρίου, στις 10 Οκτωβρίου και στις 5 Νοεμβρίου 2019.

6 Στις 11 Νοεμβρίου 2019 η Επιτροπή εξέδωσε μια δεύτερη απόφαση δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να προσκομίσει, μεταξύ άλλων, ορισμένα εσωτερικά έγγραφα που πληρούσαν ορισμένα σωρευτικά κριτήρια. Κατ' ουσίαν, τα έγγραφα τα οποία ζητήθηκαν ήταν εκείνα που είχαν συνταχθεί από ή για λογαριασμό ή παραληφθεί από ορισμένους θεματοφύλακες (custodians), με ημερομηνία από την 1η Ιανουαρίου 2013 έως την ημερομηνία εκδόσεως της ανωτέρω αποφάσεως, και τα οποία περιείχαν ορισμένους όρους αναζήτησης. Ειδικότερα, δύο διαφορετικές ομάδες όρων αναζήτησης έπρεπε να εφαρμοστούν σε δύο διαφορετικές ομάδες θεματοφυλάκων. Για μια ομάδα θεματοφυλάκων, οι όροι αναζήτησης που έπρεπε να χρησιμοποιηθούν ήταν εκείνοι τους οποίους η ίδια η προσφεύγουσα είχε επιλέξει και χρησιμοποιήσει με δική της πρωτοβουλία για την αναζήτηση και τον εντοπισμό των εσωτερικών εγγράφων που έπρεπε να υποβληθούν σε απάντηση στην απόφαση της 13ης Μαρτίου 2019. Για τη δεύτερη ομάδα θεματοφυλάκων, οι

όροι αναζήτησης που έπρεπε να χρησιμοποιηθούν είχαν διαμορφωθεί από την Επιτροπή με βάση, αφενός, τα έγγραφα της προσφεύγουσας και τις απαντήσεις που δόθηκαν κατόπιν της αποφάσεως της 13ης Μαρτίου 2019 και, αφετέρου, ορισμένα εσωτερικά έγγραφα της προσφεύγουσας που είχαν δημοσιευθεί στις 5 Δεκεμβρίου 2018 από την Digital, Culture, Media and Sport Committee (Επιτροπή Ψηφιακής Πολιτικής, Πολιτισμού, Μέσων Ενημέρωσης και Αθλητισμού του Κοινοβουλίου του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, στο εξής: επιτροπή DCMS).

7 Με έγγραφο της 20ής Νοεμβρίου 2019, η προσφεύγουσα εξέφρασε τις ανησυχίες της ως προς την αναγκαιότητα, την αναλογικότητα και την αιτιολογία ορισμένων πτυχών της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2019. Η προσφεύγουσα και η Επιτροπή αντάλλαξαν σειρά επιστολών με σκοπό την εξειδίκευση των όρων αναζήτησης και τη μείωση του αριθμού των εντοπισθέντων εγγράφων.

8 Στις 17 Ιανουαρίου 2020 η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα αναθεωρημένη έκδοση των όρων αναζήτησης.

9 Στις 22 Ιανουαρίου 2020 η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να εκδώσει νέα απόφαση περιέχουσα τροποποιημένους όρους αναζήτησης.

10 Στις 4 Μαΐου 2020 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Δυνάμει του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα έπρεπε να παράσχει στην Επιτροπή τα στοιχεία που προσδιορίζονταν στα παραρτήματα I.A, I.B και I.C της εν λόγω αποφάσεως το αργότερο στις 15 Ιουνίου 2020. Το άρθρο 2 προέβλεπε δυνητικό ημερήσιο πρόστιμο οκτώ εκατομμυρίων ευρώ σε περίπτωση μη παροχής των πλήρων και ακριβών πληροφοριών που ζητούνταν δυνάμει του άρθρου 1.

11 Την ίδια ημέρα, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) Ανταγωνισμού της Επιτροπής απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο με το οποίο πρότεινε χωριστή διαδικασία για την προσκόμιση εγγράφων τα οποία, κατά την προσφεύγουσα, περιείχαν μόνον προσωπικού χαρακτήρα πληροφορίες, εντελώς άσχετες με τις εμπορικές της δραστηριότητες. Τα έγγραφα αυτά θα κατατίθεντο στον φάκελο μόνον κατόπιν εξετάσεώς τους σε εικονική αίθουσα δεδομένων.

12 Στο πλαίσιο ανταλλαγής απόψεων, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή συζήτησαν για τον ενδεχόμενο τρόπο χρήσεως της εικονικής αίθουσας δεδομένων.

13 Με έγγραφο της 12ης Ιουνίου 2020, η Επιτροπή δέχθηκε να παρατείνει μέχρι τις 27 Ιουλίου του ίδιου έτους την προθεσμία που είχε τάξει στην προσφεύγουσα προκειμένου αυτή να απαντήσει στην αίτηση παροχής πληροφοριών που περιλαμβανόταν στην αρχική απόφαση.

II. Αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Ιουλίου 2020, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και να ορίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κρίνει απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας περί μερικής ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το άρθρο αυτό δεν προβλέπει τη θέσπιση σαφών και επαρκών εγγυήσεων για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων των προσώπων που θίγονται από την προσκόμιση μη κρίσιμων εγγράφων ιδιωτικής φύσεως ή προσωπικού χαρακτήρα·

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III. Μεταγενέστερα της ασκήσεως της προσφυγής πραγματικά περιστατικά

A. Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων

18 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Ιουλίου 2020, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

19 Με διάταξη της 24ης Ιουλίου 2020, Facebook Ireland κατά Επιτροπής (T-451/20 R, μη δημοσιευθείσα), η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 157, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου διέταξε την αναστολή εκτελέσεως της αρχικής αποφάσεως έως την ημερομηνία εκδόσεως της διατάξεως περί περατώσεως της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

20 Με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2020, Facebook Ireland κατά Επιτροπής (T-451/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:515), ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου ανακάλεσε τη διάταξη που μνημονεύεται στη σκέψη 19 ανωτέρω, επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα και διέταξε τα ακόλουθα, απορρίπτοντας κατά τα λοιπά την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων:

«1) Αναστέλλει την εκτέλεση του άρθρου 1 της [αρχικής] αποφάσεως, κατά το μέτρο που η υποχρέωση η οποία προβλέπεται στην εν λόγω διάταξη αφορά έγγραφα τα οποία δεν συνδέονται με τις εμπορικές δραστηριότητες της [προσφεύγουσας] και τα οποία περιέχουν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, και υπό την προϋπόθεση ότι η διαδικασία που προβλέπεται στο σημείο 2 δεν έχει τεθεί σε εφαρμογή.

2) Η [προσφεύγουσα] θα προσδιορίσει τα έγγραφα τα οποία περιέχουν τα δεδομένα που μνημονεύονται στο σημείο 1 και θα τα διαβιβάσει στην Επιτροπή σε χωριστό μέσο υπό ηλεκτρονική μορφή. Εν συνεχεία, τα έγγραφα αυτά θα τοποθετηθούν σε μια εικονική αίθουσα δεδομένων στην οποία θα έχει πρόσβαση όσο το δυνατόν πιο περιορισμένος αριθμός μελών της ομάδας στην οποία έχει ανατεθεί η έρευνα, με ταυτόχρονη παρουσία (εικονική ή πραγματική) αντίστοιχου αριθμού δικηγόρων της [προσφεύγουσας]. Τα μέλη της ομάδας στην οποία έχει

ανατεθεί η έρευνα θα εξετάσουν και θα επιλέξουν τα επίμαχα έγγραφα, παρέχοντας συγχρόνως στους δικηγόρους της [προσφεύγουσας] τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με αυτά, προτού συμπεριληφθούν στον φάκελο της υπόθεσης τα έγγραφα τα οποία θεωρούνται κρίσιμα. Σε περίπτωση διαφωνίας σχετικά με τον χαρακτηρισμό εγγράφου, οι δικηγόροι της [προσφεύγουσας] θα έχουν το δικαίωμα να εξηγήσουν τους λόγους της διαφωνίας τους. Σε περίπτωση συνεχιζόμενης διαφωνίας, η [προσφεύγουσα] θα έχει τη δυνατότητα να ζητήσει διαιτησία από τον Διευθυντή Ενημέρωσης, Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Επιτροπής.»

Β. Έκδοση τροποποιητικής αποφάσεως και προσαρμογή της προσφυγής

21 Στις 11 Δεκεμβρίου 2020 η Επιτροπή εξέδωσε την τροποποιητική απόφαση, η οποία προβλέπει χωριστή διαδικασία για την προσκόμιση εγγράφων που δεν συνδέονται με τις εμπορικές δραστηριότητες της προσφεύγουσας και περιέχουν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

22 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Φεβρουαρίου 2021, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσφυγή προκειμένου να ληφθεί υπόψη η έκδοση της τροποποιητικής αποφάσεως.

Γ. Αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως και μη δημοσιοποιήσεως ορισμένων στοιχείων και παρέμβαση

23 Στις 15 Ιουλίου 2020, στις 7 Μαΐου και στις 10 Σεπτεμβρίου 2021, η προσφεύγουσα ζήτησε τη μη δημοσιοποίηση ορισμένων στοιχείων, σύμφωνα με το άρθρο 66 του Κανονισμού Διαδικασίας.

24 Με έγγραφα της 30ής Οκτωβρίου και της 27ης Νοεμβρίου 2020, καθώς και της 8ης Φεβρουαρίου και της 14ης Μαΐου 2021, η προσφεύγουσα ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 144, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την εμπιστευτική μεταχείριση ορισμένων στοιχείων έναντι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

25 Με διάταξη της 21ης Δεκεμβρίου 2020, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και έκανε δεκτές τις αιτήσεις εμπιστευτικής μεταχειρίσεως της προσφεύγουσας έναντι αυτής.

IV. Σκεπτικό

26 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά έλλειψη σαφήνειας του αντικειμένου της έρευνας, ο δεύτερος παραβάσεις του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1/2003, ο τρίτος προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως και ο τέταρτος παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

Α. Επί του παραδεκτού του αιτήματος που αφορά την απουσία θεσπίσεως σαφών και επαρκών εγγυήσεων

27 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό του αιτήματος της προσφεύγουσας περί μερικής ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό δεν προβλέπει τη θέσπιση σαφών και επαρκών εγγυήσεων για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων των προσώπων που θίγονται από την προσκόμιση μη κρίσιμων εγγράφων προσωπικού χαρακτήρα ή ιδιωτικής φύσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το εν λόγω αίτημα δεν περιλαμβανόταν στο δικόγραφο της προσφυγής κατά της αρχικής αποφάσεως και ότι το υπόμνημα προσαρμογής δεν περιλαμβάνει αιτιολογία όσον αφορά την προσθήκη του. Ως εκ τούτου, το υπόμνημα προσαρμογής δεν διευκρινίζει τους λόγους για τους οποίους το επιπλέον αυτό αίτημα δικαιολογείται από την έκδοση της τροποποιητικής αποφάσεως και γιατί δεν θα μπορούσε να είχε διατυπωθεί ήδη με το δικόγραφο της προσφυγής κατά της αρχικής αποφάσεως.

28 Από τη νομολογία προκύπτει ότι ισχύει καταρχήν το αμετάβλητο των αιτημάτων των διαδίκων. Το άρθρο 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, σχετικά με την προσαρμογή του εισαγωγικού δικογράφου της δίκης, συνιστά κωδικοποίηση προϋπάρχουσας νομολογίας σχετικά με τις πιθανές εξαιρέσεις από την εν λόγω αρχή του αμετάβλητου (βλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2017, HX κατά Συμβουλίου, C-423/16 P, EU:C:2017:848, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Κατά το άρθρο 86, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, οσάκις μια πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση αντικαθίσταται ή τροποποιείται από άλλη πράξη έχουσα το ίδιο αντικείμενο, ο προσφεύγων μπορεί, πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας, να προσαρμόσει την προσφυγή του προκειμένου να ληφθεί υπόψη το νέο αυτό στοιχείο.

30 Για να μπορεί ο προσφεύγων να προσαρμόσει τα αρχικά του αιτήματα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να μη μεταβάλει, κατ' αυτόν τον τρόπο, τη φύση της προσφυγής (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2012, Insula κατά Επιτροπής, T-246/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:287, σκέψη 103 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31 Εν προκειμένω, ασφαλώς, το αίτημα της προσφεύγουσας περί μερικής ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το μέτρο που το άρθρο αυτό δεν προβλέπει τη θέσπιση σαφών και επαρκών εγγυήσεων για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων των προσώπων που θίγονται από την προσκόμιση μη κρίσιμων εγγράφων προσωπικού χαρακτήρα ή ιδιωτικής φύσεως, δεν περιλαμβάνεται, αυτό καθεαυτό, στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο και διατυπώνεται ρητώς μόνο στο υπόμνημα προσαρμογής.

32 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι το υπόμνημα προσαρμογής πληροί πάντως τις προϋποθέσεις του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως αυτό ερμηνεύεται κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 30 ανωτέρω.

33 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι το ως άνω αίτημα, καθόσον αφορά τη μερική ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέτρο που με αυτό δεν προβλέπεται η θέσπιση σαφών και επαρκών εγγυήσεων, εμπίπτει στο αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 1, το οποίο προβλήθηκε επικουρικώς με το δικόγραφο της προσφυγής.

34 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 86 του Κανονισμού Διαδικασίας δεν επιβάλλει στην προσφεύγουσα την υποχρέωση να διευκρινίσει συγκεκριμένα τους λόγους για τους οποίους, αφενός, αποφάσισε να διατυπώσει αίτημα που δεν περιλαμβανόταν, αυτό καθεαυτό, στο δικόγραφο της προσφυγής και, αφετέρου, δεν είχε μπορέσει να διατυπώσει το εν λόγω αίτημα ήδη με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο που στρεφόταν κατά της αρχικής αποφάσεως.

35 Επομένως, η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής με την οποία αμφισβητείται το παραδεκτό του αιτήματος της προσφεύγουσας, του οποίου υπόμνηση γίνεται στη σκέψη 27 ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί.

Β. Επί της ουσίας

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας του αντικειμένου της έρευνας

36 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου, ότι παρέβη τη γενική υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και την ειδική υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, καθώς επίσης ότι προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας και το δικαίωμά της σε χρηστή διοίκηση, καθόσον δεν προσδιόρισε κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συνεπή το αντικείμενο και την έκταση της έρευνάς της.

α) Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

37 Κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη κατά το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης πρέπει, αφενός, να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και, αφετέρου, να εκθέτει με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όλες τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ιδίως δε το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των παρατιθέμενων στοιχείων της αιτιολογίας και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως προς παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να παραθέτει εξαντλητικά όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία πράξεως πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Όσον αφορά, ειδικότερα, την αιτιολογία αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 ορίζει ποια είναι τα βασικά στοιχεία μιας τέτοιας αποφάσεως. Η διάταξη αυτή προβλέπει τα εξής:

«Όταν η Επιτροπή απαιτεί από επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων να παράσχουν πληροφορίες με απόφασή της, στην εν λόγω απόφαση αναφέρονται η νομική βάση και ο σκοπός της αίτησης, προσδιορίζονται οι ζητούμενες πληροφορίες και τάσσεται προθεσμία για την παροχή τους. Επίσης, μνημονεύονται οι κυρώσεις που προβλέπει το άρθρο 23 και μνημονεύονται ή επιβάλλονται οι

κυρώσεις που προβλέπει το άρθρο 24. Στην απόφαση αναφέρεται περαιτέρω το δικαίωμα να ζητηθεί η εξέταση της απόφασης από το Δικαστήριο.»

39 Αυτή η υποχρέωση ειδικής αιτιολογήσεως συνιστά θεμελιώδη επιταγή, σκοπός της οποίας είναι όχι μόνο να καταδειχθεί ότι δικαιολογημένα ζητούνται πληροφορίες, αλλά και να δοθεί στις οικείες επιχειρήσεις η δυνατότητα να αντιληφθούν την έκταση του καθήκοντός τους για συνεργασία και να προασπίσουν παράλληλα τα δικαιώματά τους άμυνας (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Ως προς την υποχρέωση να μνημονεύεται «ο σκοπός της αίτησης», τούτο σημαίνει ότι η Επιτροπή οφείλει να αναφέρει, στην απόφασή της, ποιο είναι το αντικείμενο της έρευνας και, ως εκ τούτου, να προσδιορίζει την προβαλλόμενη παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Η Επιτροπή δεν υποχρεούται συναφώς να γνωστοποιεί στον αποδέκτη τέτοιας αποφάσεως όλες τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της σχετικά με τις εικαζόμενες παραβάσεις, ούτε να προβαίνει σε αυστηρό νομικό χαρακτηρισμό των παραβάσεων αυτών, υπό την προϋπόθεση ότι αναφέρει συναφώς ποιες είναι οι υποψίες τις οποίες προτίθεται να επιβεβαιώσει (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

42 Η υποχρέωση μνείας του σκοπού εξηγείται ιδίως αν ληφθεί υπόψη ότι, όπως καθίσταται σαφές τόσο στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 όσο και στην αιτιολογική σκέψη 23 του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή, προς εκπλήρωση των αρμοδιοτήτων που της ανατίθενται από τον κανονισμό αυτόν, μπορεί είτε με απλή αίτηση είτε με την έκδοση σχετικής αποφάσεως να ζητήσει από επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων να της παράσχουν «όλες τις απαραίτητες πληροφορίες» (απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 22).

43 Εξ αυτού προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί να απαιτήσει μόνον την κοινοποίηση εκείνων των πληροφοριών που θα της επιτρέψουν να επαληθεύσει τις υπόνοιες περί παραβάσεως οι οποίες δικαιολογούν τη διεξαγωγή της έρευνας και εκτίθενται στην αίτηση περί παροχής πληροφοριών (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 23, και της 28ης Απριλίου 2010, Amann & Söhne και Cousin Filterie κατά Επιτροπής, T-446/05, EU:T:2010:165, σκέψη 333 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

44 Δεδομένου, λοιπόν, ότι το ζήτημα αν οι πληροφορίες είναι απαραίτητες πρέπει να εκτιμάται με βάση τον σκοπό που μνημονεύεται στην αίτηση παροχής πληροφοριών, ο σκοπός αυτός πρέπει να προσδιορίζεται με επαρκή σαφήνεια, διότι άλλως θα ήταν αδύνατο να κριθεί κατά πόσον πρόκειται για απαραίτητες πληροφορίες και το Δικαστήριο δεν θα ήταν σε θέση να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Το ζήτημα αν η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως είναι επαρκής εξαρτάται από το κατά πόσον προσδιορίζονται με επαρκή σαφήνεια οι υπόνοιες περί παραβάσεως τις οποίες προτίθεται να επαληθεύσει η Επιτροπή (πρβλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 25).

46 Κατά την εκτίμηση της εκτάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως της αποφάσεως περί παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, θα πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το στάδιο της έρευνας κατά το οποίο λαμβάνεται η εν λόγω απόφαση και το κατά πόσον η Επιτροπή διέθετε ήδη ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τις εικαζόμενες παραβάσεις (πρβλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 39, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα N. Wahl στην υπόθεση HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2015:694, σημείο 50).

47 Εν προκειμένω, από τον ίδιο τον τίτλο της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι αυτή εκδόθηκε βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 3, και του άρθρου 24, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, του κανονισμού 1/2003.

48 Στην αιτιολογική σκέψη 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή ανέφερε ότι ερευνά τη συμπεριφορά του ομίλου Facebook όσον αφορά, αφενός, την εκ μέρους του χρήση δεδομένων και, αφετέρου, την πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης του Facebook στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ).

49 Στην αιτιολογική σκέψη 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή ανέφερε τα ακόλουθα:

«Η έρευνα της Επιτροπής επικεντρώνεται στη χρήση δεδομένων από τη Facebook, όπως αποτυπώνεται σε ορισμένα εσωτερικά έγγραφα της Facebook που δημοσιεύθηκαν στις 5 Δεκεμβρίου 2018 και στις 18 Φεβρουαρίου 2019 από την [επιτροπή DCMS]. Τα προαναφερθέντα εσωτερικά έγγραφα της Facebook αφορούν την περίοδο μεταξύ 2012 και 2015. Ορισμένα από τα εν λόγω έγγραφα φαίνεται να αφορούν εσωτερικές συζητήσεις, εμπορικές στρατηγικές ή συμπεριφορές της Facebook σχετικά με την πρόσβαση στα δεδομένα, την πρόσβαση στις λειτουργίες του Facebook και τις στρατηγικές οικονομικής αξιοποίησης των δεδομένων, συμπεριλαμβανομένων των δυνατοτήτων παροχής σε τρίτους πρόσβασης σε δεδομένα ή λειτουργίες του Facebook έναντι διαφόρων ανταλλαγμάτων και υπό διάφορες προϋποθέσεις. Από άλλα έγγραφα φαίνεται να προκύπτει η χρήση από τη Facebook της εφαρμογής Onavo για την απόκτηση δεδομένων εμπορικής αξίας σχετικά με ανταγωνιστικές υπηρεσίες.»

50 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή ανέφερε ότι η έρευνά της επικεντρώνεται στη χρήση δεδομένων από την προσφεύγουσα, την οποία καταδεικνύουν ορισμένα εσωτερικά έγγραφα της προσφεύγουσας που δημοσιοποίησε η επιτροπή DCMS και των οποίων το περιεχόμενο η Επιτροπή περιέγραψε συνοπτικά. Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι από άλλα έγγραφα φαινόταν να προκύπτει η χρήση από την προσφεύγουσα της εφαρμογής Onavo για την απόκτηση δεδομένων εμπορικής αξίας σχετικά με ανταγωνιστικές υπηρεσίες.

51 Στην αιτιολογική σκέψη 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή ανέφερε τα ακόλουθα:

«Με βάση τα εν λόγω έγγραφα φαίνεται ότι η Facebook έχει εμπλακεί ή εμπλέκεται σε (i) συμφωνίες για την κοινοχρησία δεδομένων υπό όρους, οι οποίες αυξάνουν τη ροή δεδομένων μεταξύ Facebook και τρίτων, ενισχύοντας με τον τρόπο αυτό την ισχύ της Facebook σε μια δυνητική αγορά δεδομένων ή δημιουργώντας φραγμούς εισόδου στην αγορά με τη συσσώρευση δεδομένων· (ii) πρακτικές σχετικές με τη χρήση των προϊόντων Facebook (συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, της εφαρμογής Onavo, της εφαρμογής Facebook Research και των Facebook Business Tools) για την απόκτηση δεδομένων εμπορικής αξίας σχετικά με ανταγωνιστικές υπηρεσίες, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό δυνητικούς ανταγωνιστές και δημιουργώντας εμπόδια για την είσοδο σε δυνητικές αγορές υπηρεσιών

κοινωνικής δικτύωσης ή/και άλλων ψηφιακών υπηρεσιών, και (iii) δυνητικά μεροληπτικές πρακτικές που περιορίζουν την πρόσβαση σε δεδομένα, λειτουργίες και διεπαφές προγραμματισμού εφαρμογών (API) ή άλλα εργαλεία του Facebook αναλόγως του αν τρίτα μέρη χαρακτηρίζονται ως ανταγωνιστές, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό δυνητικούς ανταγωνιστές και δημιουργώντας εμπόδια για την είσοδο σε δυνητικές αγορές υπηρεσιών κοινωνικής δικτύωσης ή/και άλλων ψηφιακών υπηρεσιών.»

52 Στην αιτιολογική σκέψη 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή επισήμανε τα εξής:

«Η Επιτροπή θεωρεί επίσης, στηριζόμενη σε δημοσίως διαθέσιμες πληροφορίες, ότι ενδέχεται να υπήρξαν περιπτώσεις στις οποίες το Facebook είχε αποκλείσει τις αναφορές σε [διαδικτυακές] εφαρμογές ή ιστότοπους ανταγωνιστών στο Facebook suite, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό δυνητικούς ανταγωνιστές και δημιουργώντας εμπόδια για την είσοδο σε δυνητικές αγορές υπηρεσιών κοινωνικής δικτύωσης ή/και άλλων ψηφιακών υπηρεσιών. Περαιτέρω, στηριζόμενη σε δημοσίως διαθέσιμες πληροφορίες, η Επιτροπή θεωρεί ότι το σχέδιο που ανακοίνωσε η Facebook περί ενσωμάτωσης των διαφόρων πλατφορμών επικοινωνίας που διαθέτει (ήτοι WhatsApp, Instagram και Facebook Messenger) θα μπορούσε να ενισχύσει τη θέση της ως παρόχου υπηρεσιών επικοινωνίας για τους καταναλωτές, οδηγώντας στον αποκλεισμό δυνητικών ανταγωνιστών.»

53 Στην αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προέβη στην ακόλουθη εκτίμηση:

«Αν επιβεβαιωθεί η ύπαρξη τέτοιων συμπεριφορών, αυτές ενδέχεται να συνιστούν διάπραξη μίας ή περισσοτέρων παραβάσεων των άρθρων 101 ή/και 102 [ΣΛΕΕ] και των άρθρων 53 ή/και 54 της συμφωνίας για τον ΕΟΧ.»

54 Πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας με το οποίο προβάλλεται έλλειψη σαφήνειας όσον αφορά το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής.

1) Επί του καθορισμού του αντικειμένου της έρευνας της Επιτροπής

55 Η προσφεύγουσα φρονεί, κατ’ ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει σαφή αιτιολογία, καθόσον οι αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 3 της εν λόγω αποφάσεως αφήνουν να εννοηθεί ότι το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής περιλαμβάνει κάθε πρακτική που συνεπάγεται τη χρήση δεδομένων, ενώ οι αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της ίδιας αποφάσεως περιέχουν μη εξαντλητικά παραδείγματα χρήσεως δεδομένων και πρακτικών στις οποίες η Επιτροπή υποπτεύεται ότι εμπλέκεται η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιγράφει καμία δυνάμενη να προσδιοριστεί παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού και ότι φαίνεται να παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να προβεί σε γενικό και απεριόριστο έλεγχο όλων των δραστηριοτήτων της. Ως εκ τούτου, η έρευνα της Επιτροπής ισοδυναμεί με «αλίευση πληροφοριών» και η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να γνωρίζει την έκταση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών της, το δε Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να εκτιμήσει αν η επίμαχη αίτηση παροχής πληροφοριών είναι δικαιολογημένη και αν οι ζητούμενες πληροφορίες είναι απαραίτητες.

56 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

57 Επισημαίνεται ότι, όπως παρατηρεί και η Επιτροπή, οι αιτιολογικές σκέψεις 1 και 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν κατ' ουσίαν εισαγωγική λειτουργία. Στο πλαίσιο αυτό, η αιτιολογική σκέψη 1 προσδιορίζει τις οντότητες τις οποίες αφορά η έρευνα, ήτοι τη Facebook Inc. και όλες τις εταιρίες του ομίλου της, συμπεριλαμβανομένων, μεταξύ άλλων, των WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd και Onavo Inc., καθώς επίσης τον τομέα του οποίου άπτονται οι συμπεριφορές που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας, ήτοι τη χρήση δεδομένων, τις υπηρεσίες που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας, ήτοι την πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης του Facebook, καθώς και την υπό εξέταση γεωγραφική περιοχή, ήτοι τον ΕΟΧ.

58 Όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, στη σκέψη αυτή, προσδιόρισε τα έγγραφα βάσει των οποίων έλαβε την απόφαση να κινήσει έρευνα σχετικά με τη χρήση δεδομένων από την προσφεύγουσα.

59 Στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή απαρίθμησε τις πρακτικές στις οποίες υποπτευόταν ότι εμπλέκεται η προσφεύγουσα, με βάση τα έγγραφα που προσδιορίζονται στην αιτιολογική σκέψη 3 της αποφάσεως, και τις οποίες προτίθετο να ερευνήσει.

60 Στην αιτιολογική σκέψη 6 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή διατύπωσε την εκτίμηση ότι «τέτοιες συμπεριφορές» ενδέχεται να συνιστούν διάπραξη μιας ή περισσοτέρων παραβάσεων των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, καθώς και των άρθρων 53 και 54 της Συμφωνίας ΕΟΧ. Με τον τρόπο αυτό, αναφερόταν αναγκαστικά στις πρακτικές που προσδιορίζονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

61 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως υποστηρίζει και η Επιτροπή, ότι η απαρίθμηση των πρακτικών στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι περιοριστική. Προβαίνοντας στην απαρίθμηση αυτή, η Επιτροπή εξέθεσε σαφώς τις υπόνοιες τις οποίες σκόπευε να επαληθεύσει, προσδιόρισε τις προβαλλόμενες παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού και, με τον τρόπο αυτό, οριοθέτησε το αντικείμενο της έρευνάς της, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω.

62 Επομένως, η αιτιολογία αυτή ανταποκρίνεται στην υποχρέωση να αναφέρεται ο σκοπός της αίτησης παροχής πληροφοριών, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003.

63 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι λοιπές ερμηνείες που προτείνει η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τις οποίες οι πρακτικές που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να θεωρηθούν ως «ενδεικτικά παραδείγματα» ή ως «ειδικότερες πρακτικές» χρήσης δεδομένων, οδηγούν σε υπερβολικά διασταλτική ερμηνεία του αντικειμένου της έρευνας της Επιτροπής, η οποία δεν συνάδει με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 40 και 41 ανωτέρω.

64 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι διατάξεις του παράγωγου δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπον ώστε να συνάδουν προς τις διατάξεις της Συνθήκης και τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, σκέψη 22, της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 174, και της 25ης Νοεμβρίου 2009, Γερμανία κατά Επιτροπής, T-376/07, EU:T:2009:467, σκέψη 22).

65 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα εσφαλμένα υποστηρίζει ότι το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής, καθόσον εκτείνεται σε κάθε πρακτική που συνεπάγεται τη χρήση δεδομένων εκ μέρους της προσφεύγουσας, είναι ασαφές.

2) Επί της περιγραφής των προσαπτομένων συμπεριφορών

66 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής περιοριζόταν αυστηρώς στις πρακτικές που απαριθμούνται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εντούτοις η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιγράφει κατά τρόπο αρκούντως ακριβή ορισμένα ουσιώδη στοιχεία των παραβάσεων που η Επιτροπή υποπτεύεται ότι διαπράχθηκαν.

67 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν προσδιόρισε τις δραστηριότητες ή τα προϊόντα που ενδέχεται να θίγονται από τις συμφωνίες κοινοχρησίας δεδομένων που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο i, της αποφάσεως αυτής, ούτε τις συνεπαγόμενες διακρίσεις πρακτικές που περιορίζουν την πρόσβαση στα δεδομένα, τις λειτουργίες και τις διεπαφές προγραμματισμού των εφαρμογών της ή σε άλλα εργαλεία που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο iii, της εν λόγω αποφάσεως. Δεύτερον, η Επιτροπή δεν προσδιόρισε τον ή τους ανταγωνιστές που ενδέχεται να εθίγησαν από τις πρακτικές που συνεπάγονται διακρίσεις και μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, σημείο ii, της προσβαλλομένης αποφάσεως, από τον φερόμενο αποκλεισμό των αναφορών σε διαφημίσεις ή ιστοσελίδες ανταγωνιστών και από το προσωρινό σχέδιο για την ενσωμάτωση των διαφόρων πλατφορμών επικοινωνίας της προσφεύγουσας που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Τρίτον, οι περιεχόμενες στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφορές στον αποκλεισμό δυνητικών ανταγωνιστών και στη δημιουργία φραγμών εισόδου στην αγορά είναι τόσο γενικές ώστε δεν προσδιορίζουν τη φύση της συμπεριφοράς ως προς την οποία υπάρχουν υπόνοιες της Επιτροπής. Επιπλέον, ελλείψει προσδιορισμού του είδους ή της αιτίας του αποκλεισμού ή των φραγμών, δεν είναι δυνατόν να γίνει διάκριση μεταξύ του αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού αποκλεισμού και του υγιούς ανταγωνισμού που οδηγεί στον αποκλεισμό λιγότερο αποτελεσματικών ανταγωνιστών.

68 Κατά την προσφεύγουσα, οι ως άνω ασάφειες καθιστούν αδύνατο να προσδιοριστεί αν η Επιτροπή μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι ορισμένα από τα έγγραφα που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση θα τη βοηθούσαν να διαπιστώσει αν έλαβαν χώρα οι πρακτικές που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της εν λόγω αποφάσεως. Η προσφεύγουσα αναφέρεται, ενδεικτικά, σε τρία έγγραφα των οποίων την προσκόμιση ζήτησε η Επιτροπή και σε όρους αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, μολονότι το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών είναι μη κρίσιμο προκειμένου να διαπιστωθεί αν έλαβαν χώρα οι πρακτικές που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της εν λόγω αποφάσεως και οι επίμαχοι όροι ουδεμία εύλογη σχέση έχουν με τις εν λόγω πρακτικές. Η προσφεύγουσα δεν έχει επίσης τη δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς τις απόψεις της στην Επιτροπή και πρέπει, κατ' ουσίαν, να μαντέψει τι είναι αυτό το οποίο της προσάπτεται.

69 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

70 Πρέπει να εξεταστεί αν, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και του σταδίου της έρευνας κατά το οποίο εκδόθηκε, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι σύμφωνη με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 37 έως 46 ανωτέρω.

71 Η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, περιέγραψε τις πρακτικές στις οποίες υποπτευόταν ότι εμπλέκεται η προσφεύγουσα, καθώς και τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες της προσφεύγουσας που αφορούσαν, ενδεχομένως, οι εν λόγω πρακτικές. Η Επιτροπή ανέφερε, πρώτον, συμφωνίες κοινοχρησίας δεδομένων οι οποίες ενισχύουν την ισχύ της προσφεύγουσας σε μια δυνητική αγορά δεδομένων ή δημιουργούν εμπόδια για την είσοδο στην αγορά αυτή, δεύτερον, πρακτικές που σχετίζονται με τη χρήση από την προσφεύγουσα των προϊόντων Onavo, Facebook Research και Facebook Business Tools, προκειμένου να συλλέξει δεδομένα εμπορικής αξίας για ανταγωνιστικές υπηρεσίες και, τρίτον, πρακτικές που ενδέχεται να εισάγουν διακρίσεις και περιορίζουν την πρόσβαση των ανταγωνιστών στα δεδομένα, τις λειτουργίες και τις διεπαφές προγραμματισμού των εφαρμογών της. Όσον αφορά τα δύο τελευταία είδη πρακτικών, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι οι εν λόγω πρακτικές μπορούσαν να έχουν ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό των δυνητικών ανταγωνιστών ή τη δημιουργία εμποδίων εισόδου σε δυνητικές αγορές υπηρεσιών σχετικών με μέσα κοινωνικής δικτύωσης και άλλες ψηφιακές υπηρεσίες.

72 Στην αιτιολογική σκέψη 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ανέφερε ότι ενδέχεται να υπήρξαν περιπτώσεις στις οποίες η προσφεύγουσα είχε αποκλείσει, σε ορισμένες από τις εφαρμογές της, τις αναφορές σε εφαρμογές ή ιστοσελίδες ανταγωνιστών, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό δυνητικούς ανταγωνιστές και δημιουργώντας εμπόδια για την είσοδο σε αγορές υπηρεσιών κοινωνικής δικτύωσης και άλλων ψηφιακών υπηρεσιών. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι το σχέδιο της προσφεύγουσας να ενσωματώσει τις διάφορες πλατφόρμες επικοινωνίας που διαθέτει, ήτοι το WhatsApp, το Instagram και το Facebook Messenger, θα μπορούσε να ενισχύσει τη θέση της ως παρόχου υπηρεσιών επικοινωνίας για τους καταναλωτές, οδηγώντας στον αποκλεισμό δυνητικών ανταγωνιστών.

73 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι το περιεχόμενο των αιτιολογικών σκέψεων 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνιστά σαφή και μη αμφίσημη περιγραφή του αντικειμένου ή του αποτελέσματος των πρακτικών στις οποίες η Επιτροπή υποπτεύεται ότι εμπλέκεται η προσφεύγουσα, καθώς και των προϊόντων ή των υπηρεσιών της προσφεύγουσας που ενδεχομένως αφορούσαν οι εν λόγω πρακτικές. Οι πληροφορίες αυτές καθιστούν επίσης δυνατό τον προσδιορισμό με επαρκή ακρίβεια των προϊόντων που αφορά η έρευνα και των υπονοιών περί παραβάσεων που δικαιολογούν την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως.

74 Επιπλέον, παρατηρείται ότι η Επιτροπή εξέδωσε, ασφαλώς, την προσβαλλόμενη απόφαση περίπου ένα έτος μετά την πρώτη απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών η οποία εκδόθηκε στις 13 Μαρτίου 2019 και κατόπιν ανταλλαγής απόψεων με την προσφεύγουσα, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 3 έως 9 ανωτέρω, στο πλαίσιο της οποίας η προσφεύγουσα της παρέσχε ορισμένες πληροφορίες για τους σκοπούς της έρευνάς της. Εντούτοις, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στο πλαίσιο του σταδίου προκαταρκτικής εξέτασης της προβλεπόμενης στον κανονισμό 1/2003 διοικητικής διαδικασίας, το οποίο επιτρέπει στην Επιτροπή να συλλέξει όλα τα ουσιώδη στοιχεία για την επιβεβαίωση ή μη της παράβασης των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας (πρβλ. απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 113 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

75 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στην προσφεύγουσα να εξακριβώσει αν οι ζητηθείσες πληροφορίες είναι απαραίτητες για τους σκοπούς της έρευνας και, αφετέρου, στον δικαστή της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη.

76 Το ανωτέρω συμπέρασμα δεν τίθεται εν αμφιβόλω από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που εκτίθενται στη σκέψη 67 ανωτέρω.

77 Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 41 ανωτέρω, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήταν υποχρεωμένη να αναφέρει με σαφήνεια τις υπόνοιες που σκόπευε να διερευνήσει, αλλά όχι να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα όλες τις πληροφορίες που είχε στη διάθεσή της σχετικά με τις φερόμενες παραβάσεις, ούτε να προβεί σε ακριβή νομικό χαρακτηρισμό των εν λόγω παραβάσεων.

78 Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει εν προκειμένω η Επιτροπή δεν απαιτούσε, κατά το στάδιο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ακριβέστερη μνεία των δραστηριοτήτων και των προϊόντων της προσφεύγουσας που αφορούσαν, ενδεχομένως, οι πρακτικές που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχεία i έως iii, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ούτε ακριβέστερο προσδιορισμό των δυνητικών ανταγωνιστών που θίγονται από τις πρακτικές που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο ii, και στην αιτιολογική σκέψη 5 της εν λόγω αποφάσεως, ή συμπληρωματικές διευκρινίσεις σχετικά με τον αποκλεισμό δυνητικών ανταγωνιστών και τη δημιουργία εμποδίων εισόδου.

79 Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προσδιόρισε το γεωγραφικό πεδίο της έρευνάς της, ήτοι τον ΕΟΧ, και το καθ' ύλην πεδίο της, ήτοι τη χρήση των δεδομένων από την προσφεύγουσα και την πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης της προσφεύγουσας. Όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, το γεγονός και μόνον ότι η έρευνα αφορά διάφορες δραστηριότητες και ότι το γεωγραφικό πεδίο της είναι ευρύ δεν δύναται, αυτό καθεαυτό, να θεωρηθεί ως ένδειξη αόριστης αιτιολογίας.

80 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι φερόμενες ασάφειες, τις οποίες η προσφεύγουσα επικρίνει, δεν ήταν ικανές να θίξουν ούτε την εκ μέρους της προσφεύγουσας κατανόηση του σκοπού και του αντικειμένου της έρευνας καθώς και των υπονοιών περί παραβάσεων τις οποίες η Επιτροπή προτίθετο να ερευνήσει ούτε τη δυνατότητα του Γενικού Δικαστηρίου να ασκήσει τον έλεγχό του.

81 Τέλος, όσον αφορά τα επιχειρήματα που στηρίζονται σε παραδείγματα εγγράφων και όρων αναζήτησης, τα οποία ανέφερε η προσφεύγουσα και τα οποία φέρονται ως μη κρίσιμα για τη διαπίστωση της ύπαρξης των πρακτικών που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με τα επιχειρήματα αυτά επιδιώκεται στην πραγματικότητα να αμφισβητηθεί η αναγκαιότητας των εν λόγω εγγράφων και όρων αναζήτησης για την έρευνα. Πλην όμως, τα επιχειρήματα που αποσκοπούν στην αμφισβήτηση της αναγκαιότητας των πληροφοριών που ζητήθηκαν αφορούν μάλλον την ουσιαστική νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο της εξέτασης του λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως (πρβλ. απόφαση της 9ης Απριλίου 2019, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, T-371/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:232, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα αυτά θα αναλυθούν στο πλαίσιο της εξέτασης του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

82 Κατόπιν των προεκτεθέντων, εσφαλμένα η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296 ΣΛΕΕ και στο άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, όσον αφορά το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής και την περιγραφή των πρακτικών των οποίων την ύπαρξη η Επιτροπή προτίθεται να ελέγξει στο πλαίσιο της έρευνάς της.

β) Επί της παραβιάσεως της αρχής της ασφάλειας δικαίου και της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως

83 Όσον αφορά τις αιτιάσεις που στηρίζονται σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα αυτοτελές επιχείρημα προς στήριξή τους, διαφορετικό από τα επιχειρήματα που προβάλλει προς στήριξη της αιτιάσεως περί παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Επομένως, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να απορριφθούν.

84 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

2. Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όσον αφορά τον καθορισμό των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση και τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται στα μη κρίσιμα για την έρευνα έγγραφα

85 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά, αφενός, τον καθορισμό των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση και, αφετέρου, τη μεταχείριση των μη κρίσιμων για την έρευνά της εγγράφων που προσκομίστηκαν σε εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

α) Επί της καταλληλότητας των όρων αναζήτησης

86 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να διευκρινίσει πώς και για ποιον λόγο θεώρησε ότι οι όροι αναζήτησης που ζήτησε να εφαρμοστούν προσδιορίζουν μόνον έγγραφα κρίσιμα για την έρευνά της, τα οποία της παρέχουν τη δυνατότητα να διαπιστώσει αν έχουν διαπραχθεί οι εικαζόμενες παραβάσεις.

87 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

88 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 57 έως 82 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής, την περιγραφή των πρακτικών των οποίων την ύπαρξη η Επιτροπή σκόπευε να εξακριβώσει στο πλαίσιο της έρευνάς της και την αναγκαιότητα των πληροφοριών που ζητήθηκαν.

89 Υπό το πρίσμα των διατάξεων και της νομολογίας που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 37 έως 46 ανωτέρω, οι οποίες καθορίζουν το πεδίο εφαρμογής της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως της αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, η εν λόγω υποχρέωση δεν φθάνει μέχρι του σημείου να απαιτεί από την Επιτροπή να παρέχει σε σχέση με κάθε ζητηθείσα πληροφορία ή, όπως εν προκειμένω, κάθε όρο αναζήτησης του οποίου ζητείται η εφαρμογή, ειδική παράθεση των λόγων για τους οποίους εκτιμά ότι η εν λόγω πληροφορία ή ο εν λόγω όρος αναζήτησης, αφενός, είναι αναγκαίος για την έρευνά της και, αφετέρου, περιέχει ή προσδιορίζει μόνον κρίσιμα για την εν λόγω έρευνα στοιχεία.

90 Η απαίτηση να προβεί η Επιτροπή σε τέτοια αιτιολόγηση θα υπερέβαινε επίσης τις υποχρεώσεις που αυτή υπέχει από την αρχή της αναγκαιότητας, όπως εκτίθενται στις σκέψεις 110 έως 114 κατωτέρω. Ειδικότερα, η απαίτηση να υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ της αιτήσεως παροχής πληροφοριών και της εικαζόμενης παραβάσεως ικανοποιείται εφόσον η Επιτροπή μπορεί

ευλόγως να θεωρήσει, κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως, ότι η εν λόγω πληροφορία θα τη βοηθήσει να διαπιστώσει αν διαπράχθηκε η παράβαση. Ουδεμία βεβαιότητα μπορεί να ζητηθεί από την Επιτροπή συναφώς.

91 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 37 ανωτέρω, η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται.

92 Συναφώς, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 74 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στο πλαίσιο του σταδίου προκαταρκτικής εξετάσεως της διοικητικής διαδικασίας του κανονισμού 1/2003, σκοπός του οποίου είναι να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέξει όλα τα κρίσιμα στοιχεία για την εξακρίβωση της παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας.

93 Ειδικότερα, μια αίτηση παροχής πληροφοριών όπως η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ως αποκλειστικό σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέξει τις πληροφορίες και τα έγγραφα που είναι αναγκαία προκειμένου να ελέγξει αν υφίσταται και πόσο σημαντική είναι μια συγκεκριμένη νομική και πραγματική κατάσταση (απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 37).

94 Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν ανταλλαγής απόψεων μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής, στο πλαίσιο της οποίας, μεταξύ άλλων, η ίδια η προσφεύγουσα προσδιόρισε ορισμένους όρους αναζήτησης οι οποίοι θα μπορούσαν να είναι κρίσιμοι ώστε να παράσχουν στην Επιτροπή τις πληροφορίες τις οποίες η τελευταία επιθυμούσε να λάβει. Στο πλαίσιο αυτό, ειδικότερα, το παράρτημα I.C της προσβαλλομένης αποφάσεως χαρακτηρίζει ορισμένους όρους αναζήτησης ως προσδιορισθέντες από την προσφεύγουσα σε απάντηση στην αίτηση παροχής πληροφοριών της Επιτροπής της 13ης Μαρτίου 2019. Επιπλέον, από την αιτιολογική σκέψη 15 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αφορά την απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών της 11ης Νοεμβρίου 2019 που ανακλήθηκε στη συνέχεια από την Επιτροπή, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε καταρτίσει τον κατάλογο των όρων αναζήτησης, των οποίων την εφαρμογή ζήτησε, με βάση την απάντηση της προσφεύγουσας στην αίτηση παροχής πληροφοριών της 13ης Μαρτίου 2019 και εσωτερικά έγγραφα της προσφεύγουσας τα οποία είχε δημοσιοποιήσει η επιτροπή DCMS. Δεν αμφισβητείται ότι οι όροι αναζήτησης που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνονταν επίσης στην απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2019.

95 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η προσφεύγουσα δεν δύναται λυσιτελώς να προβάλει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως όσον αφορά την καταλληλότητα των όρων αναζήτησης που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

β) Επί της μεταχειρίσεως των μη κρίσιμων εγγράφων

96 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι, στην αρχική απόφαση, παρέλειψε να αιτιολογήσει την άρνησή της να επιτρέψει τον έλεγχο της συνάφειας των εγγράφων που εντοπίστηκαν ως αποτέλεσμα της εφαρμογής των όρων αναζήτησης. Ειδικότερα, πρώτον, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους δεν ήταν δυνατό να επιτραπεί στην προσφεύγουσα να αρνηθεί να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα, παρόλο που οι ανεξάρτητοι δικηγόροι της, οι οποίοι έχουν άδεια ασκήσεως του επαγγέλματος στην Ένωση, έκριναν ότι τα έγγραφα αυτά ήταν προδήλως μη κρίσιμα. Δεύτερον, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσαν να της διαβιβαστούν τα έγγραφα που περιέχουν εμπιστευτικές

πληροφορίες οι οποίες καλύπτονται από το δικηγορικό απόρρητο, ενώ μπορούσαν να της διαβιβαστούν τα έγγραφα που περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι η αρχική απόφαση επέβαλλε την παροχή πληροφοριών που περιείχαν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, έπρεπε να προβλέπει κατάλληλες και επαρκείς εγγυήσεις για την προστασία των εν λόγω πληροφοριών. Η Επιτροπή, ωστόσο, δεν αιτιολόγησε την άρνησή της να παράσχει τέτοιες εγγυήσεις.

97 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

98 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 1 της αρχικής αποφάσεως προβλέπει ότι η προσφεύγουσα οφείλει να προσκομίσει στην Επιτροπή τα έγγραφα που αναφέρονται στα παραρτήματα I.A, I.B και I.C της εν λόγω αποφάσεως. Με το άρθρο 3 της τροποποιητικής αποφάσεως, η Επιτροπή υιοθέτησε ειδική διαδικασία για τα έγγραφα που όφειλε να προσκομίσει η προσφεύγουσα δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία, όμως, δεν σχετίζονταν με τις εμπορικές της δραστηριότητες και τα οποία περιείχαν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

99 Επιπλέον, στις 8 Φεβρουαρίου 2021, η προσφεύγουσα προσάρμοσε βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας την προσφυγή, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η έκδοση της τροποποιητικής αποφάσεως. Ως εκ τούτου, και λαμβανομένων υπόψη των αιτημάτων που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 15 ανωτέρω, αντικείμενο της προσφυγής της προσφεύγουσας αποτελεί η ακύρωση της αρχικής αποφάσεως, όπως τροποποιήθηκε με την τροποποιητική απόφαση.

100 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται να αποφανθεί επί της νομιμότητας της αρχικής αποφάσεως χωρίς να λάβει υπόψη τις τροποποιήσεις που προκύπτουν από την τροποποιητική απόφαση.

101 Συγκεκριμένα, προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό κατά τον οποίο ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως δύναται, αυτή καθεαυτήν, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 55). Κατ' αναλογίαν, το ίδιο ισχύει και για το συμφέρον προβολής ενός λόγου ακυρώσεως (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2017, Canadian Solar Emea κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-162/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:124, σκέψη 68).

102 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στην Επιτροπή, πριν από την έκδοση της τροποποιητικής αποφάσεως, έγγραφα τα οποία θα μπορούσαν να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων που αποφασίστηκε με την εν λόγω απόφαση.

103 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να αντλήσει όφελος από ενδεχόμενη ακύρωση της αρχικής αποφάσεως λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως οφειλόμενης στην έλλειψη μνείας στην απόφαση αυτή, αφενός, των λόγων που αποκλείουν τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να αρνηθεί να γνωστοποιήσει ορισμένα έγγραφα και, αφετέρου, των λόγων για τους οποίους δεν προβλέφθηκαν ειδικές εγγυήσεις, όπως μια διαδικασία καθιερώνουσα εικονική αίθουσα δεδομένων, για την προστασία της ιδιωτικής ζωής ορισμένων φυσικών προσώπων.

104 Επομένως, η εν λόγω αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

105 Δεδομένου ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του τετάρτου λόγου ακυρώσεως δεν είναι βάσιμο, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και κατάχρηση εξουσίας

106 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στο άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 για τον λόγο ότι, καθόσον απαιτεί από αυτή να προσκομίσει πλείονα έγγραφα μη κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής, η εν λόγω απόφαση είναι αντίθετη προς την αρχή της αναγκαιότητας, προσβάλλει τα δικαιώματά της άμυνας και συνιστά κατάχρηση των εξουσιών που απονέμει στην Επιτροπή το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003, προς τον αθέμιτο σκοπό της απόκτησης πληροφοριών άσχετων με τις προβαλλόμενες παραβάσεις που περιγράφονται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

107 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως περιλαμβάνει τρία σκέλη.

α) Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 18, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 1/2003

108 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της αναγκαιότητας που προβλέπει το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003. Υποστηρίζει ότι η εφαρμογή των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οδηγεί αναπόφευκτα στον εντοπισμό μεγάλου αριθμού εγγράφων τα οποία δεν είναι κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής, αφενός, λόγω της μεγάλης διάρκειας της περιόδου στην οποία εκτείνονται οι αναζητήσεις και, αφετέρου, λόγω του ότι οι εν λόγω όροι αναζήτησης συνίστανται σε λέξεις ή εκφράσεις πολύ διαδεδομένες, ή ακόμη και εκφράσεις της καθομιλουμένης. Επομένως, οι εν λόγω όροι αναζήτησης είναι πιθανό να χρησιμοποιούνται σε ένα πλαίσιο το οποίο δεν έχει καμία σχέση με τις πρακτικές που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναγκαιότητας καθόσον ζήτησε την προσκόμιση πλειόνων εγγράφων χωρίς να παράσχει εγγυήσεις τουλάχιστον ισοδύναμες με εκείνες οι οποίες παρέχονται στις επιχειρήσεις στο πλαίσιο των ελέγχων που διενεργούνται βάσει του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003.

109 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που βάλλουν κατά ορισμένων όρων αναζήτησης οι οποίοι περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, για τον λόγο ότι, καθόσον τα επιχειρήματα αυτά προβλήθηκαν για πρώτη φορά στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, είναι εκπρόθεσμα και, επιπλέον, περιλαμβάνονται μόνο σε παράρτημα του υπομνήματος απαντήσεως.

110 Κατά την αιτιολογική σκέψη 23 του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή θα πρέπει να έχει σε ολόκληρη την Ένωση την εξουσία να απαιτεί τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες για τον εντοπισμό συμφωνιών, αποφάσεων και εναρμονισμένων πρακτικών που απαγορεύονται βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, καθώς και περιπτώσεων καταχρηστικής εκμετάλλευσης δεσπόζουσας θέσης, η οποία απαγορεύεται βάσει του άρθρου 102 ΣΛΕΕ.

111 Επιπλέον, από το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι, προς εκπλήρωση των καθηκόντων που της ανατίθενται βάσει του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή δύναται, κατόπιν απλής αιτήσεως ή βάσει αποφάσεως, να ζητήσει από επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων να παράσχουν «όλες τις απαραίτητες πληροφορίες».

112 Όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 43 ανωτέρω, η Επιτροπή μπορεί να απαιτήσει μόνον την κοινοποίηση των πληροφοριών εκείνων που θα της επιτρέψουν να επαληθεύσει τις υπόνοιες περί παραβάσεως οι οποίες δικαιολογούν τη διεξαγωγή έρευνας και προσδιορίζονται στην αίτηση παροχής πληροφοριών.

113 Λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας έρευνας την οποία απονέμει στην Επιτροπή ο κανονισμός 1/2003, σε αυτή εναπόκειται να εκτιμήσει αν μια πληροφορία είναι αναγκαία προκειμένου να είναι σε θέση να εντοπίσει παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού. Η Επιτροπή, ακόμη και αν διαθέτει ήδη ενδείξεις ή ακόμη και αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με διαπραχθείσα παράβαση, δύναται νομίμως να κρίνει αναγκαίο να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες οι οποίες θα της επιτρέψουν να προσδιορίσει καλύτερα την έκταση της παραβάσεως, τη διάρκειά της ή τον κύκλο των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων (απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2021, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, C-466/19 P, EU:C:2021:76, σκέψη 69).

114 Όσον αφορά τον έλεγχο που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης επί της εκτιμήσεως της Επιτροπής ως προς το κατά πόσον είναι αναγκαία μια πληροφορία, από τη νομολογία προκύπτει ότι τούτο πρέπει να εκτιμάται με βάση τον σκοπό που μνημονεύεται στην αίτηση παροχής πληροφοριών, ήτοι με βάση τις υπόνοιες περί παραβάσεων τις οποίες προτίθεται να επαληθεύσει η Επιτροπή. Η απαίτηση να υπάρχει σχέση μεταξύ της αιτήσεως παροχής πληροφοριών και της εικαζόμενης παράβασης ικανοποιείται εφόσον η Επιτροπή μπορεί ευλόγως να υποθέσει, κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης, ότι η εν λόγω πληροφορία θα τη βοηθήσει να διαπιστώσει αν διαπράχθηκε η παράβαση (απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2021, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, C-466/19 P, EU:C:2021:76, σκέψη 70).

115 Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι, με το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να της παράσχει τις πληροφορίες που αναφέρονται στα παραρτήματα I.A, I.B και I.C της εν λόγω αποφάσεως. Το παράρτημα I.A περιέχει ορισμούς των σχετικών εννοιών καθώς και οδηγίες, ιδίως τεχνικές οδηγίες, που πρέπει να τηρούνται σε σχέση με την προσκόμιση των ζητηθέντων εγγράφων. Το παράρτημα I.B περιέχει οδηγίες σχετικά με την παρουσίαση. Το παράρτημα I.C περιέχει τους όρους αναζήτησης που πρέπει να εφαρμόσει η προσφεύγουσα στα εσωτερικά της έγγραφα καθώς και σχετικές επεξηγήσεις. Τα έγγραφα που ζητεί η Επιτροπή είναι εκείνα τα οποία ανταποκρίνονται σε αυτούς τους όρους αναζήτησης και τα οποία προετοιμάστηκαν από ορισμένους θεματοφύλακες (custodians), για λογαριασμό τους, ή παρελήφθησαν από αυτούς. Οι θεματοφύλακες αυτοί είναι τρεις, ήτοι [*εμπιστευτικό*] [1].

1) Επί του περιεχομένου των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας και του προσδιορισμού των επίμαχων όρων αναζήτησης

116 Προς στήριξη του επιχειρήματός της ότι η εφαρμογή των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οδηγεί σε αποτελέσματα τα οποία περιλαμβάνουν μεγάλο αριθμό μη κρίσιμων εγγράφων, η προσφεύγουσα προσδιορίζει ειδικότερα ορισμένους όρους αναζήτησης που μνημονεύονται στο παράρτημα I.C της προσβαλλομένης αποφάσεως,

[1] Μη δημοσιοποιούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

υποστηρίζοντας ότι οι εν λόγω όροι πρέπει να θεωρηθούν ως μη εξαντλητικά παραδείγματα, που αποσκοπούν στη διευκρίνιση των επιχειρημάτων της. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι θα ήταν παράλογο, αν όχι αδύνατο, να γίνει αναφορά σε κάθε όρο αναζήτησης χωριστά.

117 Υπενθυμίζεται ότι το γεγονός και μόνον ότι το Γενικό Δικαστήριο κρίνει βάσιμο ένα λόγο που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη της προσφυγής του ακυρώσεως δεν παρέχει τη δυνατότητα στο εν λόγω δικαιοδοτικό όργανο να ακυρώσει αυτομάτως την προσβαλλομένη πράξη στο σύνολό της. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να χωρήσει ολική ακύρωση όταν προκύπτει προδήλως ότι ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά μια ειδική μόνον πτυχή της προσβαλλομένης πράξεως, μπορεί να οδηγήσει σε μερική μόνον ακύρωση (απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2008, Επιτροπή κατά Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, σκέψη 104).

118 Συναφώς, η μερική ακύρωση πράξεως του δικαίου της Ένωσης είναι δυνατή μόνον εφόσον τα στοιχεία των οποίων ζητείται η ακύρωση δύνανται να αποσπασθούν από την υπόλοιπη πράξη. Η επιταγή αυτή περί δυνατότητας διαχωρισμού δεν πληρούται όταν η μερική ακύρωση μιας πράξεως θα είχε ως αποτέλεσμα να μεταβληθεί η ουσία της πράξεως αυτής. Η δε εξέταση της δυνατότητας διαχωρισμού των επίμαχων διατάξεων προϋποθέτει την εξέταση του περιεχομένου των εν λόγω διατάξεων, προκειμένου να καταστεί δυνατόν να εκτιμηθεί αν η ακύρωσή τους θα μετέβαλλε το πνεύμα και την ουσία της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-425/13, EU:C:2015:483, σκέψη 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

119 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβάλλει στην προσφεύγουσα την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, να προσκομίσει τα έγγραφα που μνημονεύονται στα παραρτήματα της εν λόγω αποφάσεως, ήτοι τα έγγραφα που προκύπτουν από την εφαρμογή στις βάσεις δεδομένων των όρων αναζήτησης που περιλαμβάνονται στα εν λόγω παραρτήματα και που έχουν προετοιμαστεί από ορισμένους θεματοφύλακες ή για λογαριασμό τους ή παραληφθεί από αυτούς κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου.

120 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια σφαιρική εκτίμηση όσον αφορά την τήρηση από την Επιτροπή της αρχής της αναγκαιότητας, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι δυνατή, δεν είναι πρόσφορη. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι ορισμένοι όροι αναζήτησης ενδέχεται, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, να είναι υπερβολικά ασαφείς, υπό την έννοια ότι η Επιτροπή, απαιτώντας την προσκόμιση του συνόλου των εγγράφων που προκύπτουν από την εφαρμογή των όρων αυτών αναζήτησης, παραβίασε την αρχή της αναγκαιότητας, δεν αναιρεί το γεγονός ότι άλλοι όροι αναζήτησης ενδέχεται να είναι αρκούντως ακριβείς ή στοχευμένοι ώστε να μπορεί να διαπιστωθεί η ύπαρξη της απαιτούμενης, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω, συσχέτισης.

121 Επομένως, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι ορισμένοι όροι αναζήτησης είχαν προσδιοριστεί κατά τρόπο υπερβολικά αόριστο, οπότε περιλαμβάνονταν στην προσβαλλόμενη απόφαση κατά παραβίαση της αρχής της αναγκαιότητας, θα πρέπει να ακυρώσει την εν λόγω απόφαση μόνον καθόσον αυτή επιβάλλει στην προσφεύγουσα την υποχρέωση να προσκομίσει τα έγγραφα που προκύπτουν από την εφαρμογή των επίμαχων όρων αναζήτησης.

122 Μια τέτοια μερική ακύρωση δεν θα επηρέαζε την υποχρέωση της προσφεύγουσας, δυνάμει του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, να προσκομίσει τα έγγραφα που προκύπτουν από την εφαρμογή άλλων όρων αναζήτησης, οι οποίοι ορίστηκαν σύμφωνα με την αρχή της

αναγκαιότητας. Συνακόλουθα, μια τέτοια μερική ακύρωση δεν θα είχε ως αποτέλεσμα να μεταβάλει ούτε το πνεύμα ούτε την ουσία της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 118 ανωτέρω.

123 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης καλύπτονται από τεκμήριο νομιμότητας το οποίο οφείλει να ανατρέψει ο αιτών την ακύρωση της πράξεως, προσκομίζοντας τα κατάλληλα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να αμφισβητήσει τις εκτιμήσεις του καθού οργάνου (βλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1999, Salomon κατά Επιτροπής, T-123/97, EU:T:1999:245, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

124 Υπό τις συνθήκες αυτές, μόνον οι όροι αναζήτησης κατά των οποίων βάλλει ειδικώς η προσφεύγουσα μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ελέγχου από το Γενικό Δικαστήριο ως προς την τήρηση της αρχής της αναγκαιότητας. Οι λοιποί όροι αναζήτησης πρέπει να θεωρηθεί ότι προσδιορίστηκαν συμφώνως προς την εν λόγω αρχή.

125 Η προσφεύγουσα προσδιόρισε ορισμένους όρους αναζήτησης στο δικόγραφο της προσφυγής και άλλους μόνο στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, ορισμένους στο σώμα του υπομνήματος απαντήσεως και άλλους σε παράρτημα του εν λόγω υπομνήματος.

126 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που βάλλουν κατά των όρων αναζήτησης των οποίων μνεία έγινε για πρώτη φορά στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, για τον λόγο ότι προβλήθηκαν εκπροθέσμως και ότι περιλαμβάνονται μόνο σε παράρτημα του υπομνήματος.

127 Από το άρθρο 84 του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

128 Η έννοια του «ισχυρισμού» κατά την ως άνω διάταξη έχει ερμηνευθεί ευρέως, καλύπτοντας επίσης τις αιτιάσεις (απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2018, Ισπανία κατά Επιτροπής, T-459/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:857, σκέψη 25), ακόμη δε και τα απλά «επιχειρήματα» (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2019, Silver Plastics και Johannes Reifenhäuser κατά Επιτροπής, T-582/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:497, σκέψη 198).

129 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ’ ουσίαν ότι η μνεία, στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, νέων όρων αναζήτησης αποσκοπεί απλώς στην τεκμηρίωση επιχειρημάτων τα οποία είχαν ήδη προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής και όχι στην αντίκρουση αντίθετων επιχειρημάτων ή αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η Επιτροπή κατά το στάδιο του υπομνήματος αντικρούσεως. Εντούτοις, υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων που διατυπώνονται στις σκέψεις 120 και 121 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, η προσφεύγουσα ανέπτυξε μια νέα σειρά επιχειρημάτων στρεφόμενων κατά στοιχείων τα οποία, αφενός, δεν είχε ρητώς αμφισβητήσει με το δικόγραφο της προσφυγής, μολονότι είχε τη δυνατότητα να το πράξει, και στα οποία, αφετέρου, η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε με το υπόμνημα αντικρούσεως.

130 Επιπλέον, όσον αφορά τους επίμαχους όρους αναζήτησης που περιλαμβάνονται όχι στο ίδιο το σώμα του υπομνήματος απαντήσεως, αλλά μόνο σε παράρτημα του υπομνήματος αυτού, υπενθυμίζεται ότι τα παραρτήματα επιτελούν μόνον αποδεικτική και επεξηγηματική λειτουργία (απόφαση της 21ης Μαρτίου 2002, Joynson κατά Επιτροπής, T-231/99, EU:T:2002:84, σκέψη 154).

131 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που στηρίζονται σε όρους αναζήτησης οι οποίοι μνημονεύθηκαν για πρώτη φορά στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.

2) Επί του βασίμου των επιχειρημάτων που βάλλουν κατά των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στο δικόγραφο της προσφυγής

132 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι όροι «big question» (μεγάλο ερώτημα), «for free» (δωρεάν), «not good for us» (δεν μας κάνει καλό) και «shut* down» (κλείσιμο) είναι από τη φύση τους πιθανό να χρησιμοποιούνται στην καθομιλουμένη σε σχέση με θέματα τα οποία, εν πάση περιπτώσει, ουδεμία σχέση έχουν με τη συμπεριφορά ή τις πρακτικές που αποτελούν αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής. Από την άποψη αυτή, οι εν λόγω όροι αναζήτησης είναι προδήλως υπερβολικά ασαφείς και γενικοί και αποτελούν μέρος μιας εκτεταμένης «αλίευσης πληροφοριών». Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η εφαρμογή των γενικών αυτών όρων αναζήτησης στα έγγραφα που αφορούν [*εμπιστευτικό*] δημόσια πρόσωπα [*εμπιστευτικό*] αυξάνει την πιθανότητα να προκύψουν άσχετα αποτελέσματα. Συγκεκριμένα, τα εν λόγω πρόσωπα έχουν την ευθύνη και την εποπτεία όλων των πτυχών των εμπορικών δραστηριοτήτων της προσφεύγουσας, συμπεριλαμβανομένων δραστηριοτήτων που έχουν ελάχιστη ή μηδενική σχέση με τα υπό έρευνα περιστατικά, όπως το ανθρώπινο δυναμικό, η οικονομική οργάνωση και η εταιρική κοινωνική ευθύνη, ή ακόμη η συμμετοχή τους στην υλοποίηση προσωπικών σχεδίων και οι φιλανθρωπικές δραστηριότητές τους. Επιπλέον, η προσφεύγουσα παραθέτει ορισμένα παραδείγματα εγγράφων τα οποία, κατά την άποψή της, δεν είναι κρίσιμα και τα οποία προσδιορίστηκαν με την εφαρμογή ορισμένων όρων αναζήτησης.

133 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα σχετικά με τους όρους αναζήτησης «big question», «for free», «not good for us» και «shut* down».

134 Όσον αφορά τον όρο αναζήτησης «big question», η Επιτροπή υποστηρίζει, ορθώς και χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η έκφραση αυτή εμφανίζεται σε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απέστειλε [*εμπιστευτικό*] σε δύο από τους συναδέλφους του και του οποίου αντίγραφο κοινοποιήθηκε σε [*εμπιστευτικό*]. Με το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ο [*εμπιστευτικό*] έδινε την εντολή να απαγορευθεί σε ορισμένους φορείς η πρόσβαση στις διεπαφές προγραμματισμού εφαρμογών (API) της προσφεύγουσας. Το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου αναφερόταν, υπό τον όρο «big question», σε μια στρατηγική απόφαση που έπρεπε να ληφθεί συναφώς. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού, χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι οι λέξεις «big question» μπορούσαν να εμφανίζονται είτε στις απαντήσεις στο εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, είτε στην επακόλουθη ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αφορούσαν το εν λόγω «big question» και είχαν συνταχθεί από τα ανωτέρω πρόσωπα, είτε σε άλλα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που προέρχονταν από τα ίδια πρόσωπα και αφορούσαν τυχόν παρόμοιες στρατηγικές αποφάσεις αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού.

135 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο iii, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προτίθετο να διερευνήσει την ύπαρξη πρακτικών που ενδεχομένως εισάγουν διακρίσεις και περιορίζουν την πρόσβαση στα δεδομένα, τις λειτουργίες και τις API του Facebook ή σε άλλα εργαλεία ανάλογα με τον ενδεχόμενο χαρακτηρισμό τρίτων ως ανταγωνιστών, αποκλείοντας με τον τρόπο αυτό δυνητικούς ανταγωνιστές και δημιουργώντας φραγμούς εισόδου σε ενδεχόμενες αγορές υπηρεσιών κοινωνικής δικτύωσης ή άλλων ψηφιακών υπηρεσιών.

136 Η προσφεύγουσα δεν δύναται να υποστηρίξει ότι η Επιτροπή όφειλε να περιορίσει την αίτησή της στα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αναφέρονται ή συνδέονται με το ως άνω αρχικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ή να περιορίσει σημαντικά την αίτησή της από άλλες απόψεις, για παράδειγμα, καθορίζοντας πολύ πιο σύντομες περιόδους ή εστιάζοντας μόνο στην επικοινωνία μεταξύ συγκεκριμένων προσώπων. Δεν δύναται, επίσης, να ισχυριστεί ότι η εφαρμογή του όρου αυτού αναζήτησης σε όλα τα έγγραφα που συντάχθηκαν ή παρελήφθησαν από τρεις θεματοφύλακες στη διάρκεια μιας περιόδου επτά ετών συνιστούσε εκτεταμένη «αλίευση πληροφοριών».

137 Πράγματι, επισημαίνεται ότι ο όρος αναζήτησης «big question» έχει εφαρμογή σε δύο μόνο θεματοφύλακες, ήτοι [*εμπιστευτικό*], και ότι η περίοδος την οποία αφορά η αίτηση σχετικά με τον εν λόγω όρο αναζήτησης συμπίπτει με την περίοδο την οποία καλύπτει η ίδια η έρευνα.

138 Επομένως, υπό το πρίσμα των περιστάσεων που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 134 ανωτέρω και οι οποίες δεν αμφισβητούνται από την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, ζητώντας της να προσκομίσει τα έγγραφα που προκύπτουν από την εφαρμογή του όρου αναζήτησης «big question», παρά το γεγονός ότι η έκφραση αυτή ενδέχεται να χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη, ευλόγως θεώρησε, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες αυτές ήταν ικανές να τη βοηθήσουν να διαπιστώσει την ύπαρξη της συμπεριφοράς που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο iii, της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω.

139 Όσον αφορά τον όρο αναζήτησης «for free», η Επιτροπή υποστηρίζει, ορθώς και χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η έκφραση αυτή περιλαμβάνεται σε ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που δημοσιοποίησε η επιτροπή DCMS, το οποίο αναφερόταν σε εμπορικές στρατηγικές της προσφεύγουσας στον τομέα της οικονομικής αξιοποίησης των δεδομένων, ιδίως σε διάφορες δυνατότητες παροχής, σε τρίτους φορείς ανάπτυξης εφαρμογών, πρόσβασης σε API και σε δεδομένα που αφορούν τους χρήστες της. Δεν αμφισβητείται, επίσης, ότι ο συντάκτης του μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου εξέταζε το ζήτημα αν η πρόσβαση έπρεπε να παρασχεθεί δωρεάν ή έναντι ανταλλάγματος, υπό τον όρο καταβολής διαφημιστικής δαπάνης ή με αντάλλαγμα την πλήρη αμοιβαιότητα των δεδομένων και των API, δυνάμει της οποίας οι API και τα δεδομένα της προσφεύγουσας θα ετίθεντο δωρεάν στη διάθεση τρίτων εφαρμογών που λειτουργούν στην πλατφόρμα Facebook μέσω API, με αντάλλαγμα την κοινοχρησία των δεδομένων των χρηστών τους με την προσφεύγουσα. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού, χωρίς η προσφεύγουσα να το αμφισβητεί, ότι ο όρος «for free» καθιστά δυνατό τον εντοπισμό εγγράφων που παραπέμπουν σε τυχόν συμφωνίες κοινοχρησίας δεδομένων υπό όρους, οι οποίες είναι ικανές να αυξήσουν τη ροή δεδομένων μεταξύ της προσφεύγουσας και τρίτων, ενισχύοντας ως εκ τούτου την ισχύ της στην αγορά ή δημιουργώντας φραγμούς εισόδου με τη συσσώρευση δεδομένων. Όπως, όμως, προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο i, της προσβαλλομένης αποφάσεως, σκοπός της Επιτροπής είναι ακριβώς να διερευνήσει την ύπαρξη τέτοιων συμφωνιών.

140 Η προσφεύγουσα προβάλλει ομοίως, σε σχέση με τον όρο αυτό αναζήτησης, τα επιχειρήματα που εκτίθενται στη σκέψη 136 ανωτέρω. Πρέπει να γίνει δεκτό, για λόγους ανάλογους με εκείνους οι οποίοι εκτίθενται στις σκέψεις 137 και 138 ανωτέρω, ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες αυτές ήταν ικανές να τη βοηθήσουν να διαπιστώσει την ύπαρξη της συμπεριφοράς που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο i, της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω.

141 Όσον αφορά τον όρο αναζήτησης «shut* down», η Επιτροπή υποστηρίζει, χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η έκφραση αυτή χρησιμοποιήθηκε, αφενός, στα εσωτερικά έγγραφα της προσφεύγουσας που δημοσιοποιήθηκαν από την επιτροπή DCMS, στο πλαίσιο της ενδεχόμενης υιοθετήσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας στρατηγικής περιορισμού της πρόσβασης στα δεδομένα της για τους τρίτους που θεωρούνται ανταγωνιστές, και, αφετέρου, σε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με το οποίο [*εμπιστευτικό*] ενέκρινε τους περιορισμούς της πρόσβασης σε API μέσω της εφαρμογής Vine.

142 Η Επιτροπή προσθέτει, χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι ο όρος αναζήτησης «shut* down» αναφέρεται στην ενδεχόμενη υιοθέτηση από την προσφεύγουσα στρατηγικής περιορισμού της πρόσβασης στα δεδομένα της για τους τρίτους που θεωρούνται ανταγωνιστές, η οποία μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο iii, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, ο όρος αυτός αναζήτησης καθιστά δυνατό τον εντοπισμό των εγγράφων που αναφέρονται σε τέτοιες δυνητικά αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικές, δεδομένου ότι πιθανότατα χρησιμοποιείτο για την αναφορά στον περιορισμό της πρόσβασης άλλων ανταγωνιστών στα δεδομένα της προσφεύγουσας.

143 Η προσφεύγουσα προβάλλει ομοίως, σε σχέση με τον εν λόγω όρο αναζήτησης, τα επιχειρήματα που εκτίθενται στη σκέψη 136 ανωτέρω. Για λόγους παρόμοιους με εκείνους οι οποίοι εκτίθενται στις σκέψεις 137 και 138 ανωτέρω, με τη διαφορά ότι ο όρος αναζήτησης «shut* down» εφαρμόστηκε σε τρεις θεματοφύλακες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες αυτές ήταν ικανές να τη βοηθήσουν να διαπιστώσει την ύπαρξη της συμπεριφοράς που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο iii, της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω.

144 Όσον αφορά τον όρο αναζήτησης «not good for us», η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η έκφραση αυτή εμφανίζεται σε ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου με αποδέκτη [*εμπιστευτικό*] στις 19 Νοεμβρίου 2012 και δημοσιοποιήθηκε από την επιτροπή DCMS το 2018, το οποίο αφορούσε τη δυνατότητα των φορέων ανάπτυξης εφαρμογών να δημιουργήσουν εφαρμογές χρησιμοποιώντας δεδομένα σχετικά με χρήστες του Facebook και με τους φίλους τους, χωρίς να παρέχουν ως αντάλλαγμα δεδομένα στην προσφεύγουσα. Στο μήνυμα αυτό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, [*εμπιστευτικό*] αναφερόταν σε διάφορους τρόπους με τους οποίους η προσφεύγουσα θα μπορούσε να λάβει δεδομένα από τρίτους με αντάλλαγμα τα δικά της δεδομένα.

145 Η Επιτροπή προσθέτει, χωρίς τούτο να αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η έκφραση «not good for us» φαίνεται, υπό το πρίσμα του εν λόγω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, να αφορά ενδεχόμενες συμφωνίες, που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο i, της προσβαλλομένης αποφάσεως, περί κοινοχρησίας, υπό όρους, δεδομένων ικανών να αυξήσουν τη ροή δεδομένων μεταξύ της προσφεύγουσας και τρίτων, ενισχύοντας ως εκ τούτου την ισχύ της προσφεύγουσας στην αγορά ή δημιουργώντας φραγμούς εισόδου στην αγορά με τη συσσώρευση δεδομένων. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η έκφραση αυτή θα μπορούσε επίσης να εμφανίζεται σε απαντήσεις στο εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, σε επακόλουθη ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σχετικά με το ζήτημα κατά πόσον άλλες πρακτικές των φορέων ανάπτυξης εφαρμογών θα μπορούσαν επίσης να μην είναι «καλές για [την προσφεύγουσα]», κατά τον [*εμπιστευτικό*], ή σε άλλα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του τελευταίου, τα οποία θέτουν το ίδιο ζήτημα σχετικά με παρόμοιες πρακτικές που εφαρμόζουν άλλοι φορείς ανάπτυξης εφαρμογών.

146 Η προσφεύγουσα προβάλλει ομοίως, σε σχέση με τον εν λόγω όρο αναζήτησης, τα επιχειρήματα που εκτίθενται στη σκέψη 136 ανωτέρω. Για λόγους ανάλογους με εκείνους οι οποίοι εκτίθενται στις σκέψεις 137 και 138 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες αυτές ήταν ικανές να τη βοηθήσουν να διαπιστώσει την ύπαρξη της συμπεριφοράς που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 4, στοιχείο i, της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω.

147 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναγκαιότητας όσον αφορά τους όρους αναζήτησης «big question», «for free», «not good for us» και «shut* down».

148 Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της τηρήσεως από την Επιτροπή της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως ανωτέρω, εσφαλμένως επίσης η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν διευκρίνισε τους λόγους για τους οποίους η χρήση ορισμένων όρων αναζήτησης ήταν σύμφωνη προς την αρχή της αναγκαιότητας.

149 Δεύτερον, όσον αφορά τους όρους αναζήτησης «compet* + shar*», «compet* + partner*», «compet* + strateg*», «line + strateg*» και «line + block*», επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητά τους λόγω του πολύ μεγάλου αριθμού εγγράφων που εντοπίζονται με την εφαρμογή των εν λόγω όρων αναζήτησης στις εσωτερικές βάσεις δεδομένων της. Όσον αφορά τους όρους «[*εμπιστευτικό*] + shar*», «[*εμπιστευτικό*] + shar*», «[*εμπιστευτικό*] + shar*», «[*εμπιστευτικό*] + shar*», «[*εμπιστευτικό*] + shar*», «duplicat* + (limit & data)», «duplicat*+ block*» και «duplicat* + remov*», η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εφαρμογή τους προσδιορίζει έγγραφα τα οποία θεωρεί μη κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής. Οι εν λόγω δύο περιστάσεις αποδεικνύουν, κατά την προσφεύγουσα, ότι το σύνολο των ως άνω όρων αναζήτησης δεν συνάδει προς την αρχή της αναγκαιότητας.

150 Όπως, όμως, υποστηρίζει η Επιτροπή, με τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθεί η καταλληλότητα ή αναγκαιότητα των επίμαχων όρων αναζήτησης για την έρευνά της. Συγκεκριμένα, από τη φύση της επίδικης αιτήσεως παροχής πληροφοριών προκύπτει ότι η έκτασή της συγκεκριμενοποιείται μόνο μετά την εφαρμογή των όρων αναζήτησης στις βάσεις δεδομένων της προσφεύγουσας για τον προσδιορισμό των εγγράφων που ανταποκρίνονται στους όρους αυτούς. Η μέθοδος της εφαρμογής όρων αναζήτησης σημαίνει ότι είναι αναπόφευκτο να εντοπισθούν έγγραφα τα οποία, τελικώς, θα αποδειχθούν μη κρίσιμα για την έρευνα. Επομένως, το γεγονός και μόνον ότι η εφαρμογή όρων αναζήτησης οδηγεί στον εντοπισμό πλειόνων εγγράφων, ορισμένα από τα οποία θα αποδειχθούν, εν συνεχεία, μη κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής, δεν αρκεί, αφ' εαυτού, για να γίνει δεκτό, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 113 και 114 ανωτέρω, ότι οι επίμαχοι όροι αναζήτησης ουδεμία σχέση έχουν με την παράβαση για τη διάπραξη της οποίας έχει υπόνοιες η Επιτροπή. Το γεγονός αυτό δεν αρκεί ομοίως για να αποκλειστεί ότι η Επιτροπή μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εφαρμογή των όρων αυτών αναζήτησης ήταν ικανή να τη βοηθήσει να προσδιορίσει την ύπαρξη και την έκταση της εν λόγω παραβάσεως, τη διάρκειά της ή τον κύκλο των εμπλεκομένων επιχειρήσεων.

151 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι κάποιος από τους όρους αναζήτησης οι οποίοι περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν σύμφωνος με την αρχή της αναγκαιότητας που απορρέει από το άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, όπως αυτό ερμηνεύεται από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 110 έως 114 ανωτέρω.

152 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναγκαιότητας καθόσον ζήτησε την προσκόμιση εγγράφων χωρίς να παράσχει εγγυήσεις τουλάχιστον ισοδύναμες με εκείνες που παρέχονται στις επιχειρήσεις στο πλαίσιο των ελέγχων που διενεργούνται δυνάμει του άρθρου 20 του κανονισμού 1/2003, επισημαίνεται ότι απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκήθηκε προσφυγή ακυρώσεως κατά αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση, να ελέγξει, εντός των ορίων των λόγων που προβάλλονται ενώπιόν του, κατά πόσον μια τέτοια απόφαση σέβεται τα δικαιώματα που απορρέουν για την εμπλεκόμενη επιχείρηση από το νομικό πλαίσιο που διέπει την εν λόγω απόφαση. Αντιθέτως, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει τη νομιμότητα μιας τέτοιας αποφάσεως σε σύγκριση με το νομικό πλαίσιο που διέπει τις αποφάσεις οι οποίες εκδίδονται με διαφορετική νομική βάση, όπως είναι οι αποφάσεις περί διενέργειας ελέγχου.

153 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι οι επιχειρήσεις στις οποίες απευθύνεται αίτηση παροχής πληροφοριών απολαύουν κατάλληλων εγγυήσεων.

154 Ειδικότερα, στο πλαίσιο της εφαρμογής αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, μια τέτοια επιχείρηση μπορεί να εντοπίσει τα έγγραφα που ζήτησε η Επιτροπή και να τα εξετάσει με τη βοήθεια των δικηγόρων της προτού τα κοινοποιήσει στην Επιτροπή. Κατά συνέπεια, έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί τη γνωστοποίηση εγγράφων που καλύπτονται από το δικηγορικό απόρρητο. Επιπλέον, μπορεί να απευθύνει στην Επιτροπή αιτιολογημένη αίτηση για την επιστροφή μη κρίσιμων εγγράφων. Η δυνατότητα αυτή αναγνωρίζεται ρητώς από την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με τις βέλτιστες πρακτικές για τη διεξαγωγή των διαδικασιών που αφορούν τα άρθρα 101 και 102 της ΣΛΕΕ (ΕΕ 2011, C 308, σ. 6). Η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει μια τέτοια αίτηση και, ενδεχομένως, να επιστρέψει τα μη κρίσιμα έγγραφα.

155 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

156 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνάς της, όπως αυτά προστατεύονται από το άρθρο 41, παράγραφος 2, και το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), καθόσον της επιβάλλει να προσκομίσει έγγραφα τα οποία, αφενός, δεν είναι απαραίτητα για την έρευνα της Επιτροπής και, αφετέρου, αφορούν δραστηριότητες οι οποίες δεν καλύπτονται από την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως η επαυξημένη και η εικονική πραγματικότητα. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι από το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν καθίσταται σαφές αν τα κέντρα δεδομένων που διαχειρίζεται και αν ορισμένα από τα νέα προϊόντα της, όπως η υπηρεσία ομαδικών βιντεοκλήσεων «Messenger Rooms», εμπίπτουν στο πεδίο της έρευνας της Επιτροπής. Ομοίως, οι προβαλλόμενες παραβάσεις τις οποίες διερευνά η Επιτροπή δεν είναι γνωστές σε αυτήν ή δεν έχουν προσδιοριστεί σαφώς. Για τους λόγους αυτούς, της είναι αδύνατο να προετοιμάσει αποτελεσματικά την άμυνά της κατά το

στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας και να λάβει τα μέτρα που ενδεχομένως κρίνει χρήσιμα για τον σκοπό αυτό, όπως η αναζήτηση και η διατήρηση απαλλακτικών αποδεικτικών στοιχείων ή καταθέσεων.

157 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

158 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών που ανάγονται στην πολιτική του ανταγωνισμού συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης την τήρηση της οποίας διασφαλίζουν τα δικαιοδοτικά όργανά της (βλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, C-534/07 P, EU:C:2009:505, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

159 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η διοικητική διαδικασία που προβλέπει ο κανονισμός 1/2003, η οποία διεξάγεται ενώπιον της Επιτροπής, υποδιαιρείται σε δύο διαφορετικά και διαδοχικά στάδια, καθένα εκ των οποίων έχει τη δική του εσωτερική λογική, ήτοι, αφενός, στο στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως και, αφετέρου, στο στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διαδικασίας. Το στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως, κατά το οποίο η Επιτροπή κάνει χρήση της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 1/2003 εξουσίας έρευνας και το οποίο εκτείνεται έως την ανακοίνωση των αιτιάσεων, σκοπό έχει να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέξει όλα τα κρίσιμα στοιχεία για την εξακρίβωση ή μη της παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας. Αντιθέτως, το κατ' αντιπαράθεση στάδιο, το οποίο εκτείνεται από την ανακοίνωση των αιτιάσεων μέχρι την έκδοση της τελικής αποφάσεως, παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει οριστική θέση επί της προβαλλόμενης παραβάσεως (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

160 Αφενός, το στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως αρχίζει την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή, κατ' ενάσκηση των εξουσιών που της παρέχουν τα άρθρα 18 και 20 του κανονισμού 1/2003, λαμβάνει μέτρα με τα οποία διατυπώνεται ουσιαστικά η αιτίαση ότι έχει διαπραχθεί παράβαση και τα οποία έχουν σημαντικές επιπτώσεις στην κατάσταση των επιχειρήσεων κατά των οποίων στρέφονται οι υπόνοιες. Αφετέρου, μόλις κατά το στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διοικητικής διαδικασίας λαμβάνει η ενδιαφερόμενη επιχείρηση γνώση, μέσω της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, των ουσιωδών στοιχείων στα οποία έχει στηριχθεί η Επιτροπή στο στάδιο αυτό της διαδικασίας και αποκτά δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο προς εξασφάλιση της αποτελεσματικής ασκήσεως των δικαιωμάτων της άμυνας. Επομένως, μόνον κατόπιν της αποστολής της ανακοινώσεως των αιτιάσεων μπορεί η ενδιαφερόμενη επιχείρηση να ασκήσει πλήρως τα δικαιώματά της άμυνας. Πράγματι, αν η ισχύς των δικαιωμάτων αυτών εκτεινόταν στον χρόνο προ της αποστολής της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, θα θιγόταν η αποτελεσματικότητα της έρευνας της Επιτροπής, καθόσον η ενδιαφερόμενη επιχείρηση θα ήταν, ήδη κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως, σε θέση να προσδιορίσει ποιες πληροφορίες είναι γνωστές στην Επιτροπή και, συνεπώς, ποιες πληροφορίες μπορεί ακόμη να αποκρύψει από αυτή (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

161 Εντούτοις, τα μέτρα διεξαγωγής έρευνας που λαμβάνει η Επιτροπή κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως, ιδίως τα μέτρα προς εξακρίβωση στοιχείων και οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών, ισοδυναμούν, ως εκ της φύσεώς τους, με τη διατύπωση αιτιάσεως περί παραβάσεως και ενδέχεται να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην κατάσταση των επιχειρήσεων

κατά των οποίων στρέφονται οι υπόνοιες. Επομένως, πρέπει να αποφεύγεται η ανεπανόρθωτη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά το στάδιο αυτό της διοικητικής διαδικασίας, δεδομένου ότι τα λαμβανόμενα μέτρα διεξαγωγής έρευνας ενδέχεται να έχουν καθοριστική σημασία για την απόδειξη του παράνομου χαρακτήρα ενεργειών συγκεκριμένης επιχειρήσεως οι οποίες είναι ικανές να στοιχειοθετήσουν την ευθύνη της επιχειρήσεως αυτής (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, EU:C:1989:337 σκέψη 15).

162 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση στο πλαίσιο του σταδίου προκαταρκτικής εξετάσεως της έρευνάς της σχετικά με τη χρήση δεδομένων από την προσφεύγουσα και πριν από την έκδοση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων. Συνεπώς, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 161 ανωτέρω, πρέπει να εξεταστεί αν η προσφεύγουσα απέδειξε ότι τα δικαιώματά της άμυνας είχαν θιγεί ανεπανόρθωτα λόγω της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

163 Πρώτον, τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα προβάλλει προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, λόγω του ότι, δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως, οφείλει να προσκομίσει έγγραφα τα οποία δεν είναι απαραίτητα για την έρευνα της Επιτροπής, στηρίζονται στην παραδοχή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παραβίαση της αρχής της αναγκαιότητας που προβλέπεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003. Επομένως, τα εν λόγω επιχειρήματα πρέπει να απορριφθούν ως συνέπεια της απορρίψεως του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

164 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα, προβάλλοντας προς στήριξη του σκέλους αυτού ότι δεν είναι σε θέση να προσδιορίσει τις πρακτικές για τις οποίες υπάρχουν υπόνοιες της Επιτροπής ούτε αν ορισμένες από τις δραστηριότητές της και ορισμένα από τα προϊόντα της εμπίπτουν στο πεδίο της έρευνας της Επιτροπής, αμφισβητεί στην πραγματικότητα τη σαφήνεια της οριοθέτησης του αντικειμένου της έρευνας της Επιτροπής και την τήρηση από την Επιτροπή της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει.

165 Λαμβανομένων, ωστόσο, υπόψη των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στη σκέψη 82 ανωτέρω, από τις οποίες προκύπτει ότι η Επιτροπή τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπείχε όσον αφορά το αντικείμενο της έρευνας και την περιγραφή των πρακτικών των οποίων την ύπαρξη προτίθετο να ελέγξει στο πλαίσιο της έρευνάς της, οι εν λόγω αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν.

166 Όσον αφορά τις αμφιβολίες της προσφεύγουσας σχετικά με το αν ορισμένοι από τους τομείς δραστηριότητάς της ή ορισμένα από τα προϊόντα της περιλαμβάνονται στο αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής, υπομνήσθηκε, με τη σκέψη 41 ανωτέρω, ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να γνωστοποιεί στον αποδέκτη αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών όλες τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της σχετικά με εικαζόμενες παραβάσεις ούτε μπορεί να απαιτείται από αυτή, στο στάδιο της προκαταρκτικής εξετάσεως, να επισημαίνει, πέραν των εικαζόμενων παραβάσεων τις οποίες ερευνά, τις ενδείξεις, δηλαδή τα στοιχεία που την έχουν οδηγήσει στην εξέταση του ενδεχομένου παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Πράγματι, η υποχρέωση αυτή θα μπορούσε να κλονίσει την ισορροπία που έχει καθιερώσει η νομολογία μεταξύ της διαφυλάξεως της αποτελεσματικότητας της έρευνας και της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας της εμπλεκόμενης επιχειρήσεως (απόφαση της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 37).

167 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προβαλλόμενη αβεβαιότητα ως προς τις προσαπτόμενες σε αυτή συμπεριφορές την εμπόδισε να λάβει τα μέτρα που θεωρούσε χρήσιμα για την απαλλαγή της και, ως εκ τούτου, να προετοιμάσει την άμυνά της κατά το στάδιο της κατ' αντιπαράθεση διοικητικής διαδικασίας, χωρίς, ωστόσο, να αποδεικνύει ότι η εν λόγω αβεβαιότητα έθιξε ανεπανόρθωτα τα δικαιώματά της άμυνας.

168 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως της προβλεπόμενης από τον κανονισμό 1/2003 διοικητικής διαδικασίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε χωρίς προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας.

169 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται κατάχρηση εξουσίας

170 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά κατάχρηση των εξουσιών έρευνας που διαθέτει και ότι, στην πραγματικότητα, προέβη σε γενική και άνευ ορίων έρευνα επί του συνόλου των δραστηριοτήτων της καθώς και των δραστηριοτήτων των ανώτερων στελεχών της ή ακόμη και σε «αλίευση πληροφοριών», επιχειρώντας, διά της προσβαλλομένης αποφάσεως, να διαπιστώσει αν η προσφεύγουσα εφάρμοσε άλλες αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικές ή διέπραξε άλλες παραβάσεις, ακόμη και εκτός του πεδίου εφαρμογής του δικαίου του ανταγωνισμού. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι πρακτικές τις οποίες αφορά η έρευνα της Επιτροπής διατυπώνονται αορίστως στην προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία δεν προσδιορίζει τις σχετικές αγορές και δραστηριότητες, ούτε τους δυνητικούς ανταγωνιστές που ενδεχομένως εθίγησαν από τις εν λόγω πρακτικές, ούτε σε τι συνίσταται η διαφορά μεταξύ αποκλεισμού αντίθετου προς τους κανόνες ανταγωνισμού και αποκλεισμού που προκύπτει ως αποτέλεσμα υγιούς ανταγωνισμού.

171 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

172 Επισημαίνεται ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη του υπό κρίση σκέλους βάλλουν, εκ νέου, κατά της τηρήσεως από την Επιτροπή της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει. Στο πλαίσιο αυτό, το επιχείρημα περί αοριστίας των πρακτικών που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής και εκείνο περί μη προσδιορισμού των ανταγωνιστών που φέρονται να εθίγησαν από τις πρακτικές που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας απορρίφθηκαν ήδη ως αβάσιμα στο πλαίσιο της πρώτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Τα δε επιχειρήματα ότι οι δραστηριότητες της προσφεύγουσας και οι αγορές τις οποίες αφορά η έρευνα δεν προσδιορίζονται επαρκώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, όπως δεν προσδιορίζεται ούτε η διαφορά μεταξύ αποκλεισμού αντίθετου προς τους κανόνες του ανταγωνισμού και αποκλεισμού που προκύπτει ως αποτέλεσμα του υγιούς ανταγωνισμού, δεν μπορούν να τεκμηριώσουν κατάχρηση των εξουσιών έρευνας της Επιτροπής, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του σταδίου της διαδικασίας κατά το οποίο εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 160 ανωτέρω και, αφετέρου, της εκτάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως της εν λόγω αποφάσεως που υπέχει η Επιτροπή, η οποία υπομνήσθηκε στις σκέψεις 38 έως 46 ανωτέρω.

173 Από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι πρέπει να απορριφθεί το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως και, συνακόλουθα, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

4. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως

174 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, απαιτώντας την προσκόμιση πλειόνων μη κρίσιμων εγγράφων ιδιωτικής φύσεως, προσβάλλει το θεμελιώδες δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη και στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας και προσβάλλει το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως.

175 Ο λόγος αυτός ακυρώσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη.

α) Επί του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής

176 Η προσφεύγουσα προβάλλει προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής της ζωής, καθώς και εκείνης των μελών του προσωπικού της και άλλων προσώπων, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 7 του Χάρτη και το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ.

177 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά αδικαιολόγητη επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, που προβλέπεται στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ. Συγκεκριμένα, πρώτον, από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη εκάστου των λόγων της προσφυγής προκύπτει ότι η επέμβαση αυτή δεν προβλέπεται από τον νόμο, ήτοι από το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Δεύτερον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν επιδιώκει θεμιτό σκοπό, καθόσον η Επιτροπή, με αυτή, ζητεί την προσκόμιση πληροφοριών που δεν μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι θα τη βοηθούσαν να εξακριβώσει αν οι εικαζόμενες πρακτικές έχουν λάβει χώρα. Τρίτον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ανταποκρίνεται στην αρχή της αναγκαιότητας που επιβάλλει το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ.

178 Η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

179 Κατά το άρθρο 7 του Χάρτη, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και των επικοινωνιών του.

180 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.

181 Το άρθρο 7 του Χάρτη, σχετικά με το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε εκείνα τα οποία διασφαλίζονται από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ. Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, στο άρθρο 7 του Χάρτη πρέπει να αναγνωριστεί η ίδια έννοια και εμβέλεια όπως αυτές που αποδίδονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της ΕΣΔΑ, όπως τούτο ερμηνεύεται με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, σκέψη 70).

182 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη προβλέπει ότι κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Επιπλέον, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

183 Πρέπει να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με το άρθρο 7 του Χάρτη και, προς τούτο, αν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

1) Επί της υπάρξεως νομικής βάσεως για την επέμβαση στην ιδιωτική ζωή

184 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά παράνομη επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, για τους ακόλουθους λόγους. Πρώτον, από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη εκάστου των λόγων της προσφυγής προκύπτει ότι η επέμβαση αυτή δεν προβλέπεται από τον νόμο, ήτοι από το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Δεύτερον, η διαβίβαση στην Επιτροπή του συνόλου των εγγράφων που ανταποκρίνονται στους όρους αναζήτησης που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση συνεπάγεται την κοινοποίηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν τους θεματοφύλακες που μνημονεύονται στην εν λόγω απόφαση, άλλα μέλη του προσωπικού της προσφεύγουσας καθώς και φίλους ή μέλη της οικογενείας τους (στο εξής: επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα). Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να υποχρεωθεί να κοινοποιήσει στην Επιτροπή πληροφορίες μη κρίσιμες για τους σκοπούς της έρευνας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, αν τούτο συνέβαινε, θα αντέβαινε στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2018, L 127, σ. 2), δεδομένου ότι θα υφίστατο παράνομη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, στο μέτρο που αυτή δεν είναι απαραίτητη για τη συμμόρφωση με έννομη υποχρέωση, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως.

185 Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ο περιορισμός του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής πρέπει καταρχάς να προβλέπεται από τον νόμο. Το σχετικό μέτρο, επομένως, πρέπει να έχει νομική βάση (βλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2013, Trabelsi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-187/11, EU:T:2013:273, σκέψη 79 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

186 Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω. Η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, το οποίο απονέμει στην Επιτροπή την εξουσία να ζητεί, με απόφαση, από τις επιχειρήσεις και τις ενώσεις επιχειρήσεων να παράσχουν πληροφορίες.

187 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη καθόσον συνεπάγεται την εκ μέρους της μη σύννομη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679.

188 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι ο κανονισμός (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους

οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (ΕΕ 2018, L 295, σ. 39), εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο του 2, παράγραφος 1, στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται από όλα τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, ενώ ο κανονισμός 2016/679 εφαρμόζεται σε οποιοδήποτε άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πλην των περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

189 Εν συνεχεία, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 ορίζει τα εξής:

«Η επεξεργασία είναι σύννομη μόνο εάν και εφόσον ισχύει τουλάχιστον μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

[…]

γ) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για τη συμμόρφωση με έννομη υποχρέωση του υπευθύνου επεξεργασίας […]».

190 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβάλλει στην προσφεύγουσα την υποχρέωση, σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, να παράσχει τα έγγραφα που αναφέρονται στα παραρτήματα της εν λόγω αποφάσεως. Επομένως, η απόφαση αυτή συνιστά έννομη υποχρέωση κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2016/679.

191 Τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα στο σημείο 127 του δικογράφου της προσφυγής διατυπώνονται κατά τρόπο γενικό και χωρίς διαφοροποίηση και, επομένως, δεν είναι σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 76 του Κανονισμού Διαδικασίας.

192 Τέλος, το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2018/1725 ορίζει ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν νομίμως να επεξεργάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα όταν η επεξεργασία αυτή «είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στο όργανο ή τον οργανισμό της Ένωσης».

193 Συναφώς, η άσκηση των εξουσιών που παρέχει στην Επιτροπή ο κανονισμός 1/2003 συντελεί στη διατήρηση του συστήματος ανταγωνισμού το οποίο προβλέπουν οι Συνθήκες και οι επιχειρήσεις οφείλουν να τηρούν οπωσδήποτε (βλ. απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-621/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:367, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

194 Δεδομένου ότι ο κανονισμός 1/2003 παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να εκδίδει αποφάσεις περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών, η προσφεύγουσα δεν δύναται να υποστηρίξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά μη προβλεπόμενη από τον νόμο επέμβαση, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

2) Επί της επιδιώξεως σκοπών γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση

195 Όσον αφορά την προϋπόθεση κατά την οποία, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί στην άσκηση αναγνωριζόμενου από τον Χάρτη θεμελιώδους δικαιώματος επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε

σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ανταποκρίνεται σε τέτοιους σκοπούς. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή απαιτεί την κοινοποίηση πληροφοριών που δεν δύναται ευλόγως να θεωρήσει ότι θα τη βοηθήσουν να διαπιστώσει αν οι πρακτικές τις οποίες ερευνά έλαβαν πράγματι χώρα.

196 Από τη νομολογία προκύπτει ότι οι εξουσίες που απονέμονται στην Επιτροπή με το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003 έχουν ως σκοπό να της παρασχεθεί η δυνατότητα επιτελέσεως της αποστολής που της έχει ανατεθεί από τις Συνθήκες να μεριμνά για την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς. Σκοπός των κανόνων αυτών είναι να αποφεύγεται η νόθευση του ανταγωνισμού σε βάρος του γενικού συμφέροντος, των επιμέρους επιχειρήσεων και των καταναλωτών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, České dráhy κατά Επιτροπής, T-621/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:367, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

197 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί έκφραση της ασκήσεως των εξουσιών που απονέμει στην Επιτροπή ο κανονισμός 1/2003, ο οποίος, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 193 ανωτέρω, συντελεί στη διατήρηση του συστήματος ανταγωνισμού το οποίο προβλέπουν οι Συνθήκες και οι επιχειρήσεις οφείλουν οπωσδήποτε να τηρούν.

198 Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση ανταποκρίνεται σε σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση.

3) Επί του σεβασμού του βασικού περιεχομένου του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής

199 Η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής κατά την έννοια του άρθρου 7 του Χάρτη.

4) Επί του αναλογικού χαρακτήρα της επεμβάσεως στην ιδιωτική ζωή

200 Υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αναλογικότητας επιτάσσει ότι οι περιορισμοί που μπορούν να επιβληθούν, μεταξύ άλλων, με πράξεις του δικαίου της Ένωσης σε δικαιώματα και ελευθερίες που κατοχυρώνονται στον Χάρτη δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του μέτρου που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη των επιδιωκόμενων θεμιτών σκοπών ή τα όρια της ανάγκης προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, εξυπακουομένου ότι, εφόσον υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων καταλλήλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι οι προκαλούμενες δυσχέρειες δεν πρέπει να είναι υπέρμετρες σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (βλ. απόφαση της 26ης Απριλίου 2022, Πολωνία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-401/19, EU:C:2022:297, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

201 Επομένως, προκειμένου να εξεταστεί αν η επέμβαση στην ιδιωτική ζωή που προκαλείται από την προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας, πρέπει να εξακριβωθεί αν η επέμβαση αυτή είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Ένωση, πριν εξεταστεί η στάθμιση των συμφερόντων.

i) Επί του πρόσφορου χαρακτήρα της επέμβασης

202 Εν προκειμένω, υπό το πρίσμα των σκέψεων 110, 196 και 197 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μια αίτηση παροχής πληροφοριών όπως η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά πρόσφορο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Επιτροπή.

ii) Επί του αναγκαίου χαρακτήρα της επεμβάσεως

203 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη απόφαση βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορα επιχειρήματα.

– Επί του ανεπαρκούς επιπέδου προστασίας στο πλαίσιο της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων

204 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων που θέσπισε η Επιτροπή με την τροποποιητική απόφαση δεν διασφαλίζει επαρκή προστασία του δικαιώματός της και του δικαιώματος των υποκειμένων των δεδομένων για σεβασμό της ιδιωτικής τους ζωής. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι η εν λόγω διαδικασία παρέχει στο προσωπικό της Επιτροπής τη δυνατότητα να προβεί σε συνοπτική εξέταση των επίμαχων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, κατά προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων, και ότι ενδέχεται να προκαλέσει σοβαρή ζημία σε αυτά. Αφετέρου, η διαδικασία αυτή δεν επηρεάζει την υποχρέωση της προσφεύγουσας, η οποία είναι αντίθετη προς το δικαίωμα προστασίας της ιδιωτικής ζωής των εν λόγω υποκειμένων των δεδομένων, να παρέχει στην Επιτροπή δεδομένα όπως τα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία δεν είναι κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μια σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας προσέγγιση, δυνάμενη να θεραπεύσει την έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα ήταν η θέσπιση άλλων ή πρόσθετων μέτρων.

205 Υπενθυμίζεται ότι, κατόπιν της εκδόσεως της διατάξεως της 29ης Οκτωβρίου 2020, Facebook Ireland κατά Επιτροπής (T-451/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:515), η Επιτροπή εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 2020 την τροποποιητική απόφαση. Κατά την εν λόγω τροποποιητική απόφαση, η Επιτροπή θέσπισε ειδική διαδικασία όσον αφορά έγγραφα που έπρεπε να προσκομίσει η προσφεύγουσα δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα οποία, εκ πρώτης όψεως, δεν είχαν σχέση με τις εμπορικές δραστηριότητες της και τα οποία περιείχαν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα (στο εξής: προστατευόμενα έγγραφα).

206 Το άρθρο 3 της τροποποιητικής αποφάσεως προβλέπει την προσθήκη, στο παράρτημα I.A της προσβαλλομένης αποφάσεως, του σημείου 9, στοιχεία ο και p, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«9 ο) Τα προστατευόμενα έγγραφα θα διαβιβαστούν στην Επιτροπή σε χωριστό ηλεκτρονικό μέσο. Εν συνεχεία, τα έγγραφα αυτά θα τοποθετηθούν σε μια εικονική αίθουσα δεδομένων στην οποία θα έχει πρόσβαση όσο το δυνατόν πιο περιορισμένος αριθμός μελών της ομάδας στην οποία έχει ανατεθεί η έρευνα, με ταυτόχρονη παρουσία (εικονική ή πραγματική) αντίστοιχου αριθμού δικηγόρων της Facebook. Τα μέλη της ομάδας στην οποία έχει ανατεθεί η έρευνα θα εξετάσουν και θα επιλέξουν τα επίμαχα έγγραφα, παρέχοντας συγχρόνως στους δικηγόρους της Facebook τη δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με αυτά, προτού συμπεριληφθούν στον φάκελο της υπόθεσης τα έγγραφα τα οποία θεωρούνται κρίσιμα. Σε περίπτωση διαφωνίας σχετικά με τον

χαρακτηρισμό εγγράφου, οι δικηγόροι της Facebook θα έχουν το δικαίωμα να εξηγήσουν τους λόγους της διαφωνίας τους. Σε περίπτωση συνεχιζόμενης διαφωνίας, η Facebook θα έχει τη δυνατότητα να ζητήσει διαιτησία από τον Διευθυντή Ενημέρωσης, Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Επιτροπής.

9 p) Τα προστατευόμενα έγγραφα μπορούν να διαβιβάζονται στην Επιτροπή κατόπιν απαλείψεως των ονομάτων των υποκειμένων των δεδομένων και κάθε πληροφορίας που καθιστά δυνατή την ταυτοποίησή τους. Εάν το ζητήσει η Επιτροπή, δικαιολογώντας το αίτημά της βάσει των αναγκών της έρευνας, τα προστατευόμενα έγγραφα που διαβιβάστηκαν κατόπιν απαλείψεως στοιχείων πρέπει να της διαβιβάζονται πλήρως και χωρίς απαλείψεις.»

207 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2016/679, η προσφεύγουσα προβαίνει σε νόμιμη επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα όταν διαβιβάζει στην Επιτροπή έγγραφα που περιέχουν τέτοια δεδομένα και τα οποία ζητούνται δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως.

208 Επιπλέον, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 192 ανωτέρω, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2018/1725, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν νομίμως να επεξεργάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα όταν αυτό είναι απαραίτητο για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στα εν λόγω θεσμικά όργανα.

209 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστήριξε, χωρίς τούτο να αμφισβητηθεί από την Επιτροπή, ότι ορισμένα έγγραφα που προσδιορίστηκαν κατόπιν της εφαρμογής των όρων αναζήτησης που περιέχονται στην προσβαλλόμενη απόφαση και τα οποία έπρεπε, επομένως, να προσκομιστούν σύμφωνα με την εν λόγω απόφαση περιείχαν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

210 Τέτοια δεδομένα ενδέχεται να εμπίπτουν στα δεδομένα του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 και του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725.

211 Το άρθρο 9, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 2016/679 και το άρθρο 10, παράγραφος 1 και παράγραφος 2, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 2018/1725 προβλέπουν, με πανομοιότυπη διατύπωση, τα εξής:

«1. Απαγορεύεται η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αποκαλύπτουν τη φυλετική ή εθνοτική καταγωγή, τα πολιτικά φρονήματα, τις θρησκευτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις ή τη συμμετοχή σε συνδικαλιστική οργάνωση, καθώς και η επεξεργασία γενετικών δεδομένων, βιομετρικών δεδομένων με σκοπό την αδιαμφισβήτητη ταυτοποίηση προσώπου, δεδομένων που αφορούν την υγεία ή δεδομένων που αφορούν τη σεξουαλική ζωή φυσικού προσώπου ή τον γενετήσιο προσανατολισμό.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

ζ) η επεξεργασία είναι απαραίτητη για λόγους ουσιαστικού δημόσιου συμφέροντος, βάσει του δικαίου της Ένωσης [...] το οποίο είναι ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο στόχο, σέβεται την ουσία του δικαιώματος στην προστασία των δεδομένων και προβλέπει κατάλληλα και συγκεκριμένα μέτρα για τη διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των συμφερόντων του υποκειμένου των δεδομένων [...]».

212 Επομένως, το άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 2016/679 και το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο ζ′, του κανονισμού 2018/1725 εξαρτούν από τρεις προϋποθέσεις τη δυνατότητα επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα περί των οποίων γίνεται λόγος στις αντίστοιχες παραγράφους 1. Πρώτον, η επεξεργασία πρέπει να επιδιώκει ουσιαστικό δημόσιο συμφέρον, το οποίο στηρίζεται στο δίκαιο της Ένωσης. Δεύτερον, η επεξεργασία πρέπει να είναι απαραίτητη για την επίτευξη του δημοσίου αυτού συμφέροντος. Τρίτον, το δίκαιο της Ένωσης πρέπει να είναι ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, να σέβεται την ουσία του δικαιώματος στην προστασία των δεδομένων και να προβλέπει κατάλληλα και συγκεκριμένα μέτρα για τη διασφάλιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των συμφερόντων του υποκειμένου των δεδομένων.

213 Η προσφεύγουσα δεν επικαλείται παράβαση των προϋποθέσεων που προβλέπονται από τις εν λόγω διατάξεις, οπότε το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να ελέγξει αν η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με τις διατάξεις αυτές. Εντούτοις, οι εν λόγω διατάξεις ασκούν επιρροή προκειμένου να διαπιστωθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση πληροί την τρίτη από τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ήτοι αν η απόφαση αυτή υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει.

214 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, με τη σκέψη 202 ανωτέρω υπομνήσθηκε ότι αίτηση παροχής πληροφοριών όπως η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά πρόσφορο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος που επιδιώκει η Επιτροπή.

215 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, από την εξέταση του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω, την απαιτούμενη σχέση μεταξύ των πληροφοριών που ζητήθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση και των εικαζόμενων παραβάσεων που μνημονεύονται στην εν λόγω απόφαση. Επομένως, η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα την οποία συνεπάγεται η προσβαλλόμενη απόφαση είναι απαραίτητη για την επίτευξη του επιδιωκόμενου ουσιαστικού δημόσιου συμφέροντος.

216 Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 5 του κανονισμού 2018/1725 οριοθετεί την εξουσία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να επεξεργάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, προβλέποντας, μεταξύ άλλων, στην παράγραφο 1, στοιχείο α′, ότι η επεξεργασία αυτή επιτρέπεται όταν είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στο θεσμικό όργανο. Επιπλέον, από τη σκέψη 74 ανωτέρω προκύπτει ότι, κατόπιν ανταλλαγής απόψεων με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ανακάλεσε προγενέστερη αίτηση παροχής πληροφοριών και εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία περιλαμβάνει μειωμένο αριθμό όρων αναζήτησης και αφορά μικρότερο αριθμό θεματοφυλάκων, με σκοπό τη μείωση του αριθμού των σχετικών αποτελεσμάτων και τον περιορισμό του αριθμού των εσωτερικών εγγράφων που θα εντοπισθούν και θα προσκομισθούν. Τούτο είχε ως συνέπεια να περιοριστεί ο αριθμός εγγράφων που περιείχαν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, και δη προστατευόμενων εγγράφων, κατά την έννοια της τροποποιητικής αποφάσεως, που η προσφεύγουσα όφειλε να

προσκομίσει. Τέλος, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 3 της τροποποιητικής αποφάσεως, σκοπός της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων είναι να περιληφθούν στον φάκελο μόνον τα προστατευόμενα έγγραφα τα οποία, κατόπιν της εξετάσεώς τους στο πλαίσιο μιας τέτοιας αίθουσας, αποδεικνύεται ότι είναι πράγματι κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει το βασικό περιεχόμενο του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής κατά την έννοια του άρθρου 7 του Χάρτη.

217 Εξάλλου, όπως προκύπτει από το σημείο 9, στοιχεία ο και p, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα προστατευόμενα έγγραφα πρέπει να διαβιβάζονται στην Επιτροπή κατά τρόπο διαφορετικό από τα λοιπά ζητούμενα έγγραφα, σε χωριστό ηλεκτρονικό μέσο. Περαιτέρω, η εικονική αίθουσα δεδομένων στην οποία θα τοποθετηθούν στη συνέχεια τα έγγραφα αυτά θα είναι προσιτή σε όσο το δυνατόν πιο περιορισμένο αριθμό μελών της ομάδας στην οποία έχει ανατεθεί η έρευνα, με ταυτόχρονη παρουσία, εικονική ή πραγματική, αντίστοιχου αριθμού δικηγόρων της προσφεύγουσας. Επιπλέον, οι δικηγόροι της προσφεύγουσας έχουν τη δυνατότητα να σχολιάσουν τα έγγραφα που θεωρούν κρίσιμα τα μέλη της ομάδας στην οποία έχει ανατεθεί η έρευνα, προτού τα εν λόγω μέλη τα συμπεριλάβουν στον φάκελο. Επιπροσθέτως, το σημείο 9, στοιχείο ο, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως προβλέπει ότι, σε περίπτωση διαφωνίας ως προς τον χαρακτηρισμό ενός εγγράφου, οι δικηγόροι της προσφεύγουσας έχουν το δικαίωμα να εξηγήσουν τους λόγους της διαφωνίας τους, η οποία, αν εξακολουθεί να υφίσταται, παρέχει στην προσφεύγουσα το δικαίωμα να ζητήσει διαιτησία από τον Διευθυντή Ενημέρωσης, Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης της ΓΔ Ανταγωνισμού της Επιτροπής. Εξάλλου, το σημείο 9, στοιχείο p, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως προβλέπει ότι τα προστατευόμενα έγγραφα μπορούν να διαβιβάζονται στην Επιτροπή κατόπιν απαλείψεως των ονομάτων των υποκειμένων των δεδομένων και κάθε πληροφορίας που καθιστά δυνατή την ταυτοποίησή τους και ότι μόνον εάν το ζητήσει η Επιτροπή, δικαιολογώντας το αίτημά της βάσει των αναγκών της έρευνας, τα προστατευόμενα έγγραφα που διαβιβάστηκαν κατόπιν απαλείψεως στοιχείων πρέπει να της διαβιβάζονται στην πλήρη μορφή τους και χωρίς απαλείψεις.

218 Επομένως, τα μέτρα που προβλέπονται στο σημείο 9, στοιχεία ο και p, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν υπερβαίνουν το μέτρο που είναι αναγκαίο για τους σκοπούς που επιδιώκει η προσβαλλόμενη απόφαση και τα μειονεκτήματά τους δεν είναι υπέρμετρα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 200 ανωτέρω.

219 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον προβλέπει τη διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων, δεν υπερβαίνει το μέτρο που είναι αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος που επιδιώκει, ήτοι τη συμβολή στη διατήρηση του επιδιωχθέντος από τις Συνθήκες συστήματος ανταγωνισμού, το οποίο οι επιχειρήσεις οφείλουν οπωσδήποτε να τηρούν.

220 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν τον προσδιορισμό μιας αναλογικότερης προσέγγισης η οποία θα μπορούσε να είχε υιοθετηθεί στην προσβαλλόμενη απόφαση, με τη θέσπιση άλλων ή πρόσθετων μέτρων. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή όφειλε να έχει επιτρέψει στους δικηγόρους της προσφεύγουσας να ελέγξουν τον κρίσιμο για την έρευνα χαρακτήρα των ζητηθέντων εγγράφων καθώς επίσης να προσδιορίσουν και να περιγράψουν, σε ένα έγγραφο το οποίο θα της διαβιβαζόταν, τα έγγραφα που περιείχαν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, χωρίς να διαβιβάσουν, αυτά

καθεαυτά, τα εν λόγω έγγραφα. Η Επιτροπή θα μπορούσε επίσης, ή και θα όφειλε, να έχει λάβει τη συγκατάθεση των υποκειμένων των δεδομένων πριν από την κοινοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

221 Συναφώς, όσον αφορά την παρέμβαση των δικηγόρων της προσφεύγουσας προκειμένου να διαπιστωθεί κατά πόσον τα ζητηθέντα έγγραφα είναι κρίσιμα, αφενός, με τη σκέψη 113 ανωτέρω υπομνήσθηκε ότι στην Επιτροπή απόκειται να εκτιμήσει αν ένα πληροφοριακό στοιχείο είναι αναγκαίο προκειμένου να μπορέσει να αποκαλύψει παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Αφετέρου, όπως ορθώς επισημαίνουν η Επιτροπή και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αν η υπό έρευνα επιχείρηση ή οι δικηγόροι της μπορούσαν οι ίδιοι να προσδιορίσουν ποια έγγραφα ήταν, κατά την άποψή τους, κρίσιμα για την έρευνα της Επιτροπής, τούτο θα έθιγε σοβαρά τις εξουσίες έρευνας της Επιτροπής, με κίνδυνο να παραλειφθούν και να μην προσκομιστούν ποτέ στην Επιτροπή έγγραφα τα οποία θα μπορούσαν να είναι, κατά την άποψή της, κρίσιμα, χωρίς μάλιστα να υφίσταται συναφώς οποιαδήποτε δυνατότητα ελέγχου.

222 Όσον αφορά τη συγκατάθεση των υποκειμένων των δεδομένων για τη διαβίβαση των προστατευόμενων εγγράφων στην Επιτροπή, αφενός, όπως υπομνήσθηκε με τις σκέψεις 189 και 190 ανωτέρω, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 προβλέπει ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι σύννομη εφόσον πληρούται τουλάχιστον μία από τις έξι προϋποθέσεις που προβλέπονται στην εν λόγω παράγραφο. Η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που συνεπάγεται η προσκόμιση των ζητηθέντων από την Επιτροπή εγγράφων είναι σύννομη, καθόσον είναι απαραίτητη για τη συμμόρφωση με έννομη υποχρέωση την οποία υπέχει η προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2016/679. Επομένως, η συγκατάθεση των προσώπων των οποίων τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα υποβάλλονται σε επεξεργασία δεν απαιτείται βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού. Αφετέρου, η συγκατάθεση αυτή δεν αποτελεί, βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2018/1725, προϋπόθεση για τη νομιμότητα της επεξεργασίας δεδομένων από την Επιτροπή στο πλαίσιο της εκπληρώσεως καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας, όπως συμβαίνει στην περίπτωση έρευνας βάσει του κανονισμού 1/2003.

223 Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα, με τα επιχειρήματά της, δεν προσδιορίζει λιγότερο επαχθή μέτρα τα οποία όφειλε να έχει λάβει η Επιτροπή. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν.

– Επί του αποκλεισμού ορισμένων κατηγοριών εγγράφων από τη διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων

224 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέλειψε να συμπεριλάβει στο πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων τα έγγραφα τα οποία συνδέονταν με τις εμπορικές δραστηριότητές της και περιείχαν επίσης ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα. Τούτο αντιβαίνει προς την αρχή κατά την οποία ο σεβασμός της ιδιωτικής ζωής ισχύει και για την αλληλογραφία που αποστέλλεται από χώρο εργασίας και στο πλαίσιο εμπορικής επικοινωνίας. Η προσφεύγουσα προσδιορίζει οκτώ έγγραφα που μπορούν να υπαχθούν στην κατηγορία αυτή.

225 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και υποστηρίζει ότι καθόρισε και οριοθέτησε τη διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων σύμφωνα με το διατακτικό της διατάξεως της 29ης Οκτωβρίου 2020, Facebook Ireland κατά Επιτροπής (T-451/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:515).

226 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι το ζήτημα αν ένα έγγραφο, το οποίο περιέχει ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, συνδέεται με τις εμπορικές δραστηριότητες της προσφεύγουσας, με συνέπεια να μπορεί να υποβληθεί σε επεξεργασία σύμφωνα με τη διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων, εκτιμάται συγκεκριμένα, καταρχάς, από την προσφεύγουσα. Πράγματι, η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να ελέγξει την εκτίμηση της προσφεύγουσας επί του ζητήματος αυτού πριν εξετάσει το επίμαχο έγγραφο, είτε στο πλαίσιο της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων είτε εκτός του πλαισίου αυτού. Η Επιτροπή μπορεί μόνον να επιβάλει εκ των υστέρων κυρώσεις για τη μη τήρηση των υποχρεώσεων που υπέχει η προσφεύγουσα.

227 Κατά την προσφεύγουσα, ένα από τα επίμαχα έγγραφα περιέχει προσωπικές πολιτικές πεποιθήσεις [*εμπιστευτικό*], από κοινού με πληροφορίες σχετικά με τις εμπορικές δραστηριότητες της προσφεύγουσας. Διαπιστώνεται ότι το έγγραφο αυτό είναι ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στο οποίο μέλος του προσωπικού της προσφεύγουσας [*εμπιστευτικό*] αναφέρει ότι παρέστη σε γεύμα που οργανώθηκε από [*εμπιστευτικό*] και εκφράζει την υποστήριξή του [*εμπιστευτικό*] ενόψει επικείμενης εκλογής. Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε τις σχετικές με τις εμπορικές δραστηριότητές της πληροφορίες που περιέχει το εν λόγω έγγραφο, ενώ από το έγγραφο αυτό δεν προκύπτουν τέτοιες πληροφορίες. Από το εν λόγω έγγραφο δεν προκύπτει ούτε ότι ο συντάκτης μετείχε στην επίμαχη εκδήλωση υπό την ιδιότητά του ως μέλος του προσωπικού [*εμπιστευτικό*] της προσφεύγουσας. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι το εν λόγω έγγραφο εκφεύγει του πεδίου εφαρμογής της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων.

228 Όσον αφορά τα λοιπά έγγραφα που επικαλείται η προσφεύγουσα, διαπιστώνονται τα ακόλουθα.

229 Μεταξύ των εγγράφων αυτών, η προσφεύγουσα προσδιορίζει τέσσερα έγγραφα τα οποία αφορούν το ανθρώπινο δυναμικό της, συμπεριλαμβανομένων αξιολογήσεων, ασθενειών ή καταγγελιών, και τα οποία φέρεται να περιέχουν ιδιαίτερα προσωπικές ανταλλαγές απόψεων μεταξύ [*εμπιστευτικό*] σχετικά με τους φίλους και την οικογένειά τους, ανάμικτες με πληροφορίες σχετικές με τις εμπορικές της δραστηριότητες.

230 Το πρώτο έγγραφο είναι ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που απέστειλε [*εμπιστευτικό*] σε συνεργάτες, στο οποίο ο αποστολέας περιγράφει γονεϊκά προβλήματα που συνδέονται με τα εφηβικής ηλικίας τέκνα του και το οποίο αναφέρει ένα προσωπικό συμβάν άλλου προσώπου σε σχέση με το ίδιο θέμα. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου περιείχε δεδομένα που εμπίπτουν σε εκείνα που καλύπτονται από το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725.

231 Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά το δεύτερο έγγραφο, το οποίο συνίσταται σε αξιολόγηση, εκ μέρους μέλους του προσωπικού της προσφεύγουσας, του δικού του επιπέδου υπηρεσιών. Συγκεκριμένα, οι μόνες προσωπικές πληροφορίες που επικαλείται η προσφεύγουσα είναι η επιθυμία την οποία εξέφρασε το εν λόγω πρόσωπο να ταξιδέψει περισσότερο, καθώς και η έκφραση της εκ φύσεως υποκειμενικής άποψης του εν λόγω προσώπου για την ιδιωτική ζωή άλλου προσώπου, τούτο δε χωρίς αναφορά σε συγκεκριμένα δεδομένα ή γεγονότα.

232 Ομοίως, στο τρίτο έγγραφο, το οποίο αποτελεί ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μεταξύ [*εμπιστευτικό*], ο ένας εξ αυτών υποστηρίζει ότι ένας άλλος υπάλληλος θα έπρεπε να εκφράσει πιο έντονα τις πεποιθήσεις του σχετικά με ένα ζήτημα επαγγελματικής φύσεως που συνδέεται με τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα δεν

απέδειξε ότι το εν λόγω έγγραφο περιείχε δεδομένα που εμπίπτουν σε εκείνα που καλύπτονται από το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725.

233 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε τέτοια δεδομένα ούτε στο τέταρτο έγγραφο, το οποίο είναι το βιογραφικό σημείωμα ενός υποψηφίου για θέση εργασίας στο εσωτερικό της.

234 Επιπλέον, η προσφεύγουσα επικαλείται δύο έγγραφα σχετικά με τις δραστηριότητές της και τις δραστηριότητες [*εμπιστευτικό*] επί πολιτικών ζητημάτων τα οποία δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής.

235 Το πρώτο έγγραφο συνίσταται σε μια ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου μεταξύ μελών του προσωπικού της προσφεύγουσας [*εμπιστευτικό*], προκειμένου να συζητηθούν, μεταξύ άλλων, ζητήματα εμπορικής φύσεως που αφορούν οικονομικές δραστηριότητες σε συγκεκριμένο κράτος. Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε, στο πλαίσιο της ανταλλαγής αυτής μηνυμάτων, δεδομένα τα οποία να εμπίπτουν σε εκείνα που καλύπτονται από το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 και το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725.

236 Η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε τέτοια δεδομένα ούτε στο δεύτερο έγγραφο, που συνέταξε [*εμπιστευτικό*], το οποίο παρουσιάζει τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας σε σχέση με πολιτικής φύσεως ζητήματα τα οποία δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο της έρευνας της Επιτροπής.

237 Η προσφεύγουσα επικαλείται ένα τελευταίο έγγραφο, το οποίο αναφέρεται σε συζητήσεις μεταξύ των εκπροσώπων της και πολιτικών προσώπων σχετικά με ζητήματα όπως η καταπολέμηση της τρομοκρατίας και η πρόληψη της εγκληματικότητας. Επισημαίνεται ότι το έγγραφο αυτό είναι, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εσωτερικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου το οποίο περιέχει περίληψη μιας συζήτησης στρογγυλής τραπέζης, στην οποία μετείχαν ορισμένοι από τους εκπροσώπους της, με θέμα τη συνεργασία για την καταπολέμηση της σεξουαλικής εκμετάλλευσης παιδιών. Το εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου περιλάμβανε ένα επίσημο δελτίο τύπου μιας οργάνωσης που συμμετέχει στην εν λόγω προσπάθεια, καθώς και αποσπάσματα δελτίων τύπων κυβερνητικών οργανισμών που εμπλέκονται ομοίως στις σχετικές προσπάθειες. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι στο εν λόγω μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου υπήρχαν δεδομένα του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2016/679 και του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725.

238 Τέλος, η προσφεύγουσα δεν δύναται να συναγάγει από την έκδοση και μόνον της τροποποιητικής αποφάσεως ότι η προσκόμιση εγγράφων που περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα και δεν εξετάσθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής της ζωής και εκείνης των υποκειμένων των δεδομένων.

239 Επομένως τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν.

– *Επί του δυσανάλογου φόρτου εργασίας που επιβάλλει η εικονική αίθουσα δεδομένων*

240 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων τής επιβάλλει, λαμβανομένης υπόψη της προθεσμίας για την προσκόμιση των επίμαχων εγγράφων, δυσανάλογο φόρτο εργασίας σε σχέση με τις ανάγκες της έρευνας της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, οι απαιτήσεις

της διαδικασίας αυτής την υποχρεώνουν να απαλείψει από περίπου [*εμπιστευτικό*] έγγραφα, τα οποία είναι εξαιρετικά πιθανό να είναι μη κρίσιμα, τα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αυτά περιέχουν.

241 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

242 Επισημαίνεται ότι το σημείο 9, στοιχείο p, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως προβλέπει ότι «[τ]α προστατευόμενα έγγραφα μπορούν να διαβιβάζονται στην Επιτροπή κατόπιν απαλείψεως των ονομάτων των υποκειμένων των δεδομένων και κάθε πληροφορίας που καθιστά δυνατή την ταυτοποίησή τους».

243 Επομένως, η απάλειψη των ονομάτων των υποκειμένων των δεδομένων αποτελεί ευχέρεια που παρέχεται στην προσφεύγουσα, αλλά δεν επιβάλλεται σε αυτή, με συνέπεια ότι η προσφεύγουσα δύναται να μην κάνει χρήση της. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί λυσιτελώς να υποστηρίξει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της επιβάλλει συναφώς δυσανάλογο φόρτο εργασίας.

244 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την έλλειψη νομιμότητας της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων που προβλέπεται στο σημείο 9, στοιχεία ο και p, του παραρτήματος Ι.Α της προσβαλλομένης αποφάσεως.

iii) Επί της απουσίας στάθμισης μεταξύ των αναγκών της έρευνας και της προστασίας των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας

245 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν προέβη σε στάθμιση της ανάγκης συλλογής των απαραίτητων για την έρευνά της πληροφοριών με την ανάγκη προστασίας του δικαιώματος της προσφεύγουσας στον σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής και του αντίστοιχου δικαιώματος των υποκειμένων των δεδομένων. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, μια τέτοια στάθμιση θα έπρεπε να είχε ως αποτέλεσμα η Επιτροπή να μην απαιτήσει την προσκόμιση του συνόλου των εγγράφων που ανταποκρίνονταν στην εφαρμογή των όρων αναζήτησης που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ μάλιστα η προσφεύγουσα είχε αποδείξει ότι πολλά έγγραφα δεν ήταν κρίσιμα για την έρευνά της.

246 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

247 Εν προκειμένω, από τις αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατόπιν της αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών της 11ης Νοεμβρίου 2019 και σε απάντηση του αιτήματος της προσφεύγουσας της 20ής Νοεμβρίου 2019, με το οποίο ζητήθηκε από την Επιτροπή να αναθεωρήσει τον αριθμό των όρων αναζήτησης και των θεματοφυλάκων τους οποίους αφορούσε η εν λόγω αίτηση παροχής πληροφοριών, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή συζήτησαν, μεταξύ άλλων, τον προσδιορισμό των ζητούμενων πληροφοριών. Στο πλαίσιο αυτό, στις 6 Δεκεμβρίου 2019, η Επιτροπή ζήτησε από την προσφεύγουσα να της γνωστοποιήσει τον αριθμό των αποτελεσμάτων ανά εφαρμοζόμενο όρο αναζήτησης και ανά θεματοφύλακα, προκειμένου να μπορέσει να εξετάσει αν θα έπρεπε να τροποποιήσει τους όρους αναζήτησης ή τον κατάλογο των θεματοφυλάκων. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε σκόπιμο να τροποποιήσει την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2019, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να μειωθεί ο αριθμός των όρων αναζήτησης, ο κατάλογος των θεματοφυλάκων και ο αριθμός των συνακόλουθων αποτελεσμάτων και να περιοριστεί η προσκόμιση εσωτερικών εγγράφων.

248 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή μείωσε σημαντικά τον αριθμό των όρων αναζήτησης που ζητούσε να εφαρμοστούν καθώς και τον αριθμό των οικείων θεματοφυλάκων, ο οποίος από 58 στην απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2019 μειώθηκε σε 3 στην προσβαλλόμενη απόφαση, αριθμό τον οποίο η ίδια η προσφεύγουσα χαρακτηρίζει ως «μικρό». Η μείωση αυτή, την οποία η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, είχε κατ' ανάγκην ως συνέπεια τη μείωση του αριθμού των εγγράφων τα οποία έπρεπε, ενδεχομένως, να κοινοποιηθούν στην Επιτροπή. Η μείωση του αριθμού των θεματοφυλάκων και ο τελικός αριθμός τους στην προσβαλλόμενη απόφαση συνιστούν απόδειξη του ότι Επιτροπή στάθμισε τις ανάγκες της έρευνάς της με τα δικαιώματα της προσφεύγουσας και των προσώπων των οποίων προσωπικά δεδομένα ενδεχομένως περιλαμβάνονταν στις πληροφορίες που ζητήθηκαν δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως.

249 Επιπλέον, υπό το πρίσμα της υπομνησθείσας στις σκέψεις 43 και 112 έως 114 ανωτέρω εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όσον αφορά τις πληροφορίες των οποίων την παροχή δύναται να ζητήσει με σχετική αίτηση, το γεγονός ότι κάποια έγγραφα ενδέχεται τελικώς να αποδειχθούν μη κρίσιμα για την έρευνα δεν αρκεί για να διαπιστωθεί ο δυσανάλογος ή αδικαιολόγητος χαρακτήρας της αιτήσεως παροχής πληροφοριών, ούτε η απουσία στάθμισης μεταξύ των αναγκών της έρευνας και των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας και των προσώπων των οποίων προσωπικά δεδομένα ενδεχομένως περιλαμβάνονται στις πληροφορίες που ζητήθηκαν δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως.

250 Τέλος, στο μέτρο που η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση του ΕΔΔΑ της 2ας Απριλίου 2015, Vinci Construction και GTM Génie Civil και Services κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), αρκεί να σημειωθεί ότι η υπόθεση εκείνη αφορούσε τη δυνατότητα να ζητηθεί αποτελεσματικός έλεγχος της τηρήσεως του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρου και πελάτη του κατά τη διενέργεια επιθεωρήσεως. Όμως, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προβλέπει την προσκόμιση στην Επιτροπή του περιεχομένου της επικοινωνίας μεταξύ της προσφεύγουσας, ή οποιουδήποτε άλλου προσώπου, και των δικηγόρων του.

251 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς να πραγματοποιηθεί στάθμιση μεταξύ των αναγκών της έρευνας της Επιτροπής και της προστασίας του δικαιώματος της προσφεύγουσας στον σεβασμό της ιδιωτικής της ζωής καθώς και εκείνου των υποκειμένων των δεδομένων.

5) Επί της ακαταλληλότητας ή της ανεπάρκειας του επαγγελματικού απορρήτου

252 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η υποχρέωση τήρησης του επαγγελματικού απορρήτου η οποία επιβάλλεται στους υπαλλήλους της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 339 ΣΛΕΕ και του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, αφενός, δεν τους παρέχει απεριόριστο δικαίωμα πρόσβασης στα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα και, αφετέρου, δεν παρέχει, αφ' εαυτής, επαρκείς εγγυήσεις για την αποτελεσματική προστασία της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων και των δεδομένων τους προσωπικού χαρακτήρα.

253 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι μη κρίσιμα για την έρευνα έγγραφα θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για αθέμιτους σκοπούς, όπως η διεύρυνση του πλαισίου της τρέχουσας έρευνας ή η έναρξη άλλης έρευνας, ή ακόμη και να διανεμηθούν πέρα από τον περιορισμένο κύκλο των υπαλλήλων της Επιτροπής στους οποίους έχει ανατεθεί η έρευνα. Τα έγγραφα αυτά θα μπορούσαν να διαβιβαστούν σε τρίτους σε απάντηση ενδεχομένων αιτήσεων προσβάσεως στον φάκελο ή να καταστούν αυτομάτως κοινοποιήσιμα σε δικαστήρια. Η προσφεύγουσα θα

μπορούσε, επίσης, να υποχρεωθεί να διαβιβάσει τα εν λόγω έγγραφα σε πρόσωπα που κινούν εναντίον της ένδικες διαδικασίες στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Επομένως, τα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα θα μπορούσαν να διαβιβαστούν σε διάφορα άλλα πρόσωπα εκτός της Επιτροπής, κατά προσβολή του δικαιώματος προστασίας της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων.

254 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

255 Υπενθυμίζεται ότι οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Επιτροπής υπόκεινται σε αυστηρές υποχρεώσεις τήρησης επαγγελματικού απορρήτου δυνάμει του άρθρου 339 ΣΛΕΕ και του άρθρου 28 του κανονισμού 1/2003. Οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν στους υπαλλήλους της Επιτροπής να γνωστοποιούν τις πληροφορίες που καλύπτονται από την υποχρέωση τήρησης επαγγελματικού απορρήτου και αποκτήθηκαν σε απάντηση αιτήσεως παροχής πληροφοριών ή να τις χρησιμοποιούν για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους αποκτήθηκαν. Επιπλέον, οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Επιτροπής δεσμεύονται από το άρθρο 17 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο τους απαγορεύει, και μετά τη λήξη των καθηκόντων τους, «την χωρίς άδεια κοινολόγηση των πληροφοριών που περιέρχονται στην αντίληψή [τους] εξαιτίας των καθηκόντων [τους], εκτός εάν οι πληροφορίες αυτές έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί ή γίνει προσιτές στο κοινό».

256 Ούτε το άρθρο 339 ΣΛΕΕ ούτε το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003 αναφέρουν ρητώς ποιες πληροφορίες, πλην των επιχειρηματικών απορρήτων, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο. Συναφώς, από το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν μπορεί να συναχθεί ότι τούτο συμβαίνει στην περίπτωση όλων των πληροφοριών που συλλέγονται κατ' εφαρμογήν του εν λόγω κανονισμού, πλην αυτών η δημοσίευση των οποίων είναι υποχρεωτική δυνάμει του άρθρου του 30. Συγκεκριμένα, όπως το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003, το οποίο συνιστά εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως της Συνθήκης στον τομέα των κανόνων του ανταγωνισμού που εφαρμόζονται στις επιχειρήσεις, απαγορεύει μόνον τη δημοσίευση πληροφοριών οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο (βλ. απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2015, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-345/12, EU:T:2015:50, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

257 Το επαγγελματικό απόρρητο περιλαμβάνει, πέραν του επιχειρηματικού απορρήτου, πληροφορίες οι οποίες είναι γνωστές μόνο σε περιορισμένο αριθμό προσώπων και η δημοσιοποίηση των οποίων μπορεί να προκαλέσει σοβαρή ζημία στο πρόσωπο που τις παρέσχε ή σε τρίτους. Τέλος, τα συμφέροντα που μπορεί να θιγούν από τη δημοσιοποίηση της πληροφορίας απαιτείται να είναι αντικειμενικώς άξια προστασίας (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, Pilkington Group κατά Επιτροπής, T-462/12, EU:T:2015:508, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

258 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το επαγγελματικό απόρρητο που επιβάλλεται στους υπαλλήλους της Επιτροπής δεν τους παρέχει απεριόριστο δικαίωμα πρόσβασης στα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, στη σκέψη 192 ανωτέρω υπομνήσθηκε ότι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2018/1725, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν νομίμως να επεξεργάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα όταν αυτό είναι απαραίτητο για την εκπλήρωση καθήκοντος που εκτελείται προς το δημόσιο συμφέρον ή κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας που έχει ανατεθεί στο εν λόγω όργανο ή οργανισμό της Ένωσης.

259 Όσον αφορά, δεύτερον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι υποχρεώσεις στον τομέα του επαγγελματικού απορρήτου δεν συνιστούν επαρκείς εγγυήσεις αποτελεσματικής προστασίας της ιδιωτικής ζωής των υποκειμένων των δεδομένων και των δεδομένων τους προσωπικού χαρακτήρα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό δεν τεκμηριώνεται και ότι κανένα στοιχείο δεν δικαιολογεί την εκ των προτέρων υπόθεση ότι η Επιτροπή δεν θα μεριμνήσει, στη δεδομένη στιγμή, για την τήρηση των υποχρεώσεών της και των υποχρεώσεων που υπέχουν οι υπάλληλοί της δυνάμει του άρθρου 339 ΣΛΕΕ, του άρθρου 28 του κανονισμού 1/2003 και του άρθρου 17 του ΚΥΚ (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1991, SEP κατά Επιτροπής, T-39/90, EU:T:1991:71, σκέψη 58).

260 Όσον αφορά, τρίτον, το επιχείρημα που στηρίζεται στον κίνδυνο χρήσεως των αποκτηθέντων εγγράφων για δήθεν αθέμιτους σκοπούς, όπως η διεύρυνση του πλαισίου της τρέχουσας έρευνας ή η έναρξη άλλης έρευνας, υπενθυμίζονται οι ακόλουθες δύο αρχές. Αφενός, οι υποχρεώσεις που υπέχουν οι υπάλληλοι της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 339 ΣΛΕΕ και του άρθρου 28 του κανονισμού 1/2003 εμποδίζουν τη χρήση των πληροφοριών που αποκτήθηκαν σε απάντηση αιτήσεως παροχής πληροφοριών για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους για τους οποίους συγκεντρώθηκαν. Αφετέρου, η αίτηση παροχής πληροφοριών έχει ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέξει τις πληροφορίες και τα έγγραφα που είναι αναγκαία για να εξακριβώσει το υποστατό και την εμβέλεια ορισμένης πραγματικής και νομικής καταστάσεως (πρβλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2016, HeidelbergCement κατά Επιτροπής, C-247/14 P, EU:C:2016:149, σκέψη 37), με την επιφύλαξη της δυνατότητας της Επιτροπής να μεταβάλει την έκταση της έρευνάς της ως αποτέλεσμα των πληροφοριών που συλλέγονται.

261 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έχει δεχθεί, όσον αφορά απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών εκδοθείσα μετά την ανακοίνωση των αιτιάσεων, ότι αποτελεί εγγενές στοιχείο της διοικητικής διαδικασίας για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού της Συνθήκης το να μπορεί η Επιτροπή να αποστέλλει συμπληρωματικές αιτήσεις παροχής πληροφοριών μετά την αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, προκειμένου, ενδεχομένως, να ανακαλέσει ορισμένες αιτιάσεις ή να προσθέσει νέες (αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Atlantic Container Line κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-191/98 και T-212/98 έως T-214/98, EU:T:2003:245, σκέψη 121, και της 9ης Απριλίου 2019, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, T-371/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:232, σκέψη 76).

262 Υπό το πρίσμα της υπομνησθείσας στη σκέψη 159 ανωτέρω διαιρέσεως της διοικητικής διαδικασίας του κανονισμού 1/2003 σε δύο διαφορετικά και διαδοχικά στάδια, οι ανωτέρω εκτιμήσεις ισχύουν κατά μείζονα λόγο όσον αφορά την έκδοση, όπως εν προκειμένω, αποφάσεως περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών κατά το στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, πριν από την έκδοση ανακοινώσεως αιτιάσεων. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το προκαταρκτικό στάδιο έχει ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέξει όλα τα κρίσιμα στοιχεία για την εξακρίβωση της παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και να λάβει μια πρώτη θέση για την κατεύθυνση και τη συνέχεια της διαδικασίας.

263 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν δύναται λυσιτελώς να επικαλεστεί τον προβαλλόμενο κίνδυνο ορισμένα έγγραφα που προσκομίσθηκαν σε απάντηση στην προσβαλλόμενη απόφαση να χρησιμοποιηθούν από την Επιτροπή προκειμένου να διευρύνει το πεδίο της τρέχουσας έρευνας ή να κινήσει άλλη έρευνα.

264 Όσον αφορά, τέταρτον, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι έγγραφα μη κρίσιμα για την έρευνα ή έγγραφα που περιέχουν δεδομένα όπως τα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα θα μπορούσαν να γνωστοποιηθούν ευρύτερα εκτός της Επιτροπής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι

τα εν λόγω επιχειρήματα, αφενός, αφορούν υποθετικές καταστάσεις, όπως ενδεχόμενες αιτήσεις προσβάσεως τρίτων στον φάκελο και την προβαλλόμενη αυτόματη κοινοποίηση εγγράφων σε δικαστήρια, και, αφετέρου, δεν τεκμηριώνονται.

265 Από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 200 έως 264 ανωτέρω προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστούσε αδικαιολόγητη επέμβαση στην ιδιωτική ζωή της ή σε εκείνη των μελών του προσωπικού της ή άλλων προσώπων. Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

β) Επί του δευτέρου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

266 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παραβίαση της αρχής αυτής προκύπτει, πρώτον, από την υποχρέωση που της επιβλήθηκε να προσκομίσει, στο πλαίσιο της εικονικής αίθουσας δεδομένων, έγγραφα που περιέχουν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, δεύτερον, από την υποχρέωση να προσκομίσει, στο ίδιο πλαίσιο, έγγραφα που περιέχουν τόσο δεδομένα εμπορικής φύσεως όσο και δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, τρίτον, από την ύπαρξη μεθόδων που προστατεύουν καλύτερα την ιδιωτική ζωή των προσώπων απ' ό, τι η εικονική αίθουσα δεδομένων προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον τα προστατευόμενα έγγραφα είναι κρίσιμα και, τέταρτον, από την ανεπάρκεια και την αναποτελεσματικότητα της δυνατότητας ανωνυμοποίησης των επίμαχων εγγράφων.

267 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

268 Υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αναλογικότητας, η οποία εντάσσεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, απαιτεί οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να μην υπερβαίνουν τα όρια του καταλλήλου και αναγκαίου για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση, εξυπακουομένου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων καταλλήλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο περιοριστικό μέτρο, και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι υπέρμετρα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Νοεμβρίου 1990, Fedesa κ.λπ., C-331/88, EU:C:1990:391, σκέψη 13, και της 14ης Ιουλίου 2005, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, C-180/00, EU:C:2005:451, σκέψη 103).

269 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών που απευθύνει η Επιτροπή προς συγκεκριμένη επιχείρηση πρέπει να συνάδουν προς την αρχή της αναλογικότητας και ότι η υποχρέωση παροχής πληροφοριών που επιβάλλεται σε ορισμένη επιχείρηση δεν πρέπει να αποτελεί για αυτή δυσανάλογο βάρος σε σχέση με τις ανάγκες της έρευνας (αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1991, SEP κατά Επιτροπής, T-39/90, EU:T:1991:71, σκέψη 51, της 14ης Μαρτίου 2014, Cementos Portland Valderrivas κατά Επιτροπής, T-296/11, EU:T:2014:121, σκέψη 86, και της 9ης Απριλίου 2019, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, T-371/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:232, σκέψεις 120 και 121).

270 Εν προκειμένω, αφενός, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε τον προδήλως δυσανάλογο χαρακτήρα του φόρτου εργασίας που συνεπαγόταν η απάντηση στην προσβαλλόμενη απόφαση μόνο σε σχέση με την απάλειψη στοιχείων από τα έγγραφα ως προς τα οποία είχε εφαρμογή η διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων. Όπως, όμως, επισημάνθηκε στη σκέψη 243 ανωτέρω, η απάλειψη των ονομάτων των υποκειμένων των δεδομένων αποτελεί ευχέρεια που παρέχεται στην προσφεύγουσα, αλλά δεν επιβάλλεται σε αυτή, με συνέπεια ότι έχει τη δυνατότητα να μην κάνει

χρήση της και ότι δεν δύναται βασίμως να προβάλει παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας από την άποψη αυτή. Όσον αφορά την προβαλλόμενη ακαταλληλότητα της ανωνυμοποιήσεως, λόγω του μικρού αριθμού των εμπλεκόμενων θεματοφυλάκων που καθιστά ευχερή την ταυτοποίησή τους σε συγκεκριμένο έγγραφο, υπενθυμίζεται ότι ο μικρός αριθμός των εμπλεκομένων θεματοφυλάκων αποτελεί ένδειξη ότι τηρήθηκε η αρχή της αναγκαιότητας των ζητούμενων πληροφοριών, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, και ότι πραγματοποιήθηκε στάθμιση μεταξύ των αναγκών της έρευνας και της προστασίας των δικαιωμάτων της προσφεύγουσας.

271 Αφετέρου, η προσφεύγουσα επικαλείται τη δυνατότητα, η οποία θα μπορούσε να αποτελεί εναλλακτική λύση σε σχέση με την εικονική αίθουσα δεδομένων που προβλέπει η προσβαλλόμενη απόφαση, να προσδιορίσει και να περιγράψει, σε ένα έγγραφο που θα διαβιβαζόταν στην Επιτροπή, τα έγγραφα που περιέχουν ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, χωρίς να διαβιβάσει αυτά καθεαυτά τα εν λόγω έγγραφα. Κατά την προσφεύγουσα, η εν λόγω πρακτική καθιστά δυνατό να αποφευχθεί, πρώτον, το ενδεχόμενο οι υπάλληλοι της Επιτροπής να έχουν πρόσβαση στα επίμαχα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα κατά τη μελέτη των εγγράφων στην εικονική αίθουσα δεδομένων και, δεύτερον, να πρέπει να απαλειφθούν από τα εν λόγω έγγραφα ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αυτά περιέχουν, πριν τα έγγραφα διαβιβαστούν στην Επιτροπή.

272 Όπως, όμως, επισημάνθηκε στη σκέψη 219 ανωτέρω, η διαδικασία της εικονικής αίθουσας δεδομένων που θεσπίστηκε εν προκειμένω δεν υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των σκοπών γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει, υπό το πρίσμα του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής της προσφεύγουσας και των υποκειμένων των δεδομένων, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 7 του Χάρτη.

273 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 238 ανωτέρω, η προσκόμιση εγγράφων που περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα και δεν εξετάσθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας της εικονικής αίθουσας δεδομένων δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής της προσφεύγουσας και των υποκειμένων των δεδομένων.

274 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, οπότε το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

γ) Επί του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως

275 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απουσία ελέγχου του κατά πόσον τα έγγραφα που ζητήθηκαν δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι κρίσιμα συνιστά πρόδηλη προσβολή του δικαιώματός της χρηστής διοικήσεως. Συναφώς, υπενθυμίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της επιβάλλει να κοινοποιήσει στην Επιτροπή πλείονα έγγραφα τα οποία δεν είναι κρίσιμα για την έρευνά της ή περιέχουν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, ορισμένα εκ των οποίων είναι ευαίσθητα.

276 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

277 Υπενθυμίζεται ότι η αιτιολογική σκέψη 37 του κανονισμού 1/2003 διευκρινίζει ότι ο κανονισμός «σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται, ειδικότερα, από τον Χάρτη» και ότι «θα πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται σύμφωνα με αυτά τα δικαιώματα και τις αρχές».

278 Το επιγραφόμενο «Δικαίωμα χρηστής διοίκησης» άρθρο 41 του Χάρτη, ο οποίος, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ, έχει το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες, ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης».

279 Κατά τη νομολογία σχετικά με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, μεταξύ των εγγυήσεων που παρέχει η έννομη τάξη της Ένωσης στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών περιλαμβάνεται, ειδικότερα, η υποχρέωση του αρμόδιου θεσμικού οργάνου να εξετάζει, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (αποφάσεις της 21ης Νοεμβρίου 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, σκέψη 14, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, Atlantic Container Line κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-191/98, T-212/98 έως T-214/98, EU:T:2003:245, σκέψη 404).

280 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα με την απάντησή της σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, τα επιχειρήματα που προβάλλει προς στήριξη του σκέλους αυτού ταυτίζονται κατ' ουσίαν με τα επιχειρήματα που προέβαλε προς στήριξη του δευτέρου σκέλους του ίδιου αυτού λόγου ακυρώσεως, τα οποία ταυτίζονται εν μέρει με τα επιχειρήματα που προέβαλε προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναγκαιότητας, και του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

281 Δεδομένου ότι το σύνολο των ως άνω επιχειρημάτων έχει ήδη απορριφθεί, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή δεν είχε προβεί σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση της υπό κρίση περιπτώσεως. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

282 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως και, συνακόλουθα, ο λόγος αυτός στο σύνολό του.

283 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

V. Επί των δικαστικών εξόδων

284 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

285 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Meta Platforms Ireland Ltd φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Παπασάββας Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαΐου 2023.

(υπογραφές)